

ΔΙΚΤΥΟ
για τα δικαιώματα
του παιδιού

MIGRATORY BIRDS

The newspaper produced by and for
refugee, migrant and Greek youth

#15

پرندگان مهاجر
الطيور المهاجرة
مهاجر پرندے

ΠΟΥΛΙΑ
ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ

Η εφημερίδα των έφηβων προσφύγων, μεταναστών και Ελλήνων

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

پرندگان مهاجر

روزنامه ی نوجوانان پناهنده ، مهاجر و یونانی

طیور مهاجرة
جريدة المراهقين
المهاجرين، اللاجئين واليونانيين

مهاجر پرندے
یہ اخبار مهاجر، پناہ گزین
اور کام کرنے والوں کی طرف سے ہے

Οκτώβριος 2019

Δωρεάν με την «Εφημερίδα των Συντακτών»

THE YELLOW DAYS

Κάτι παραπάνω
από ένα φεστιβάλ

BACK TO SCHOOL

Ενας πρόσφυγας
στο ελληνικό σχολείο

MOVIE MOVIE FILM FESTIVAL

Το μεταναστευτικό και
το προσφυγικό σε πρώτο πλάνο

Γιατί κάποιοι Ευρωπαίοι
θεωρούν ότι είμαστε
ευτυχισμένοι στις χώρες τους;

THE YELLOW DAYS

More than
a festival

BACK TO SCHOOL

یک مهاجر در
مدرسه ی یونانی

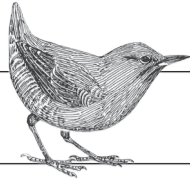
MOVIE MOVIE FILM FESTIVAL

A close-up of the migrant
and refugee crisis

را بعضی از مردم اروپا باور
دارند ما در کشورهایشان احساس
خوشحالی داریم ؟

Με κείμενα
σε ελληνικά, αγγλικά,
αραβικά, φαρσί και ούρντου!
With texts in greek,
english, arabic, farsi
& urdu

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ»

صحيفة الطيور مهاجرة	شناسنامه ی روزنامه پرندگان مهاجر	اخبار- پناه گزین پرندے۔	ΟΜΑΔΑ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑΣ Μαχνητιά Χορσαοίνι Μυρτώ Συμεωνίδου
فريق التحرير: مهديه حسيني ميرتو سيميونيدو	سرپرست های نویسندگان مهديه حسيني ميرتو سيميونيدو	ادارتی بورڈ: مهديه حسيني- ميرتو سيميونيدو۔	ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ Δήμητρα Καϊοίδη Ελιάς Σαριφί Ζάχρα Σεΐκί Κιμ Μαχνητιά Χορσαοίνι Μορτεζά Ραχμί Μοχαμάντ Σαρίφ Ραχمانί Μοχάμεντ Χοσεΐν Μοχσέν Μιρζάι Νεντά Υ. Ομάρ Α. Χεσαμοντίν Σεΐκί
الكتاب: ديميترا كايسيدي الياس شريفى زهرة شىخي كيم مهديه حسيني مرتضى رحيمي محمد شريف رحمانى محمد حسين محسن مرزاي ندا عمر حسام الدين شىخي	گروه نویسندگان ديميترا كاي سيدى الياس شريفى زهرة شىخي كيم مهديه حسيني مرتضى رحيمي محمد شريف رحمانى محمد حسين ندا ي عمر ا حسام الدين شىخي	شرکت دار: ديميترا كائسیدی- الیا شریفی- حسام الدین شیخی- كيم- مهديه حسینی- محمد شريف رحمانی- محمد حسين- محسن ميرزائی- مرتضى رحیمی ندا وانى- عمر اے- زیرہ شیخی۔	ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ Καλλιόπη Καρούση Μιράντα Βατικιώτη
ترجمة من اليونانية إلى الإنجليزية و تدقيق النصوص الانجليزية: كاليوبي كاروسى, ميراندا فاتكوتى	ترجمه و ویرایش متن ها به زبان انگلیسی کالیوبی کاروسى , میراندا وتیکوتی	یونانی سے انگریزی میں ترجمہ اور انگریزی کے الفاظ میں ترمیم: کلیوبی کاروسى, میراندا واتکوتی۔	ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΦΑΡΣΙ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ Ρέι Τοράμπι Σαάμ Νουρ Ζαντ
ترجمة و تدقيق نهائي للنصوص من الغراسية إلى اليونانية/الانجليزية و بالعكس: رنى توراى سام نور زاد	ترجمه و ویرایش نهایی از فارسی به یونانی/انگلیسی و بر عکس: رضا تریای، سام نورزاد	فارسی سے یونانی/انگریزی اور اس کے برعکس ترجمہ اور فارسی متن کی آخری ترمیم: ریے تریای، سام نورزاد۔	ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΑΡΑΒΙΚΑ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ Χισάμ Ομάρ
ترجمة من اليونانية إلى العربية و بالعكس و التدقيق النهائي للنصوص العربية: هشام عمر	ترجمه و ویرایش نهایی متن ها از زبان عربی به یونانی و برعکس: حسام عمر	عربی سے یونانی اور اس کے برعکس ترجمہ اور عربی متن کی آخری ترمیم: حشام عمر۔	ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΟΥΡΝΤΟΥ ΣΕ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ Αλί Χαμζά Ναουάζ
ترجمة من الأوردو إلى الإنجليزية و بالعكس و التدقيق النهائي لنصوص الأوردو: على حمزة نواز	ترجمه و ویرایش نهایی متن ها از زبان اردو به انگلیسی و برعکس: علی حمزہ نواز	اردو سے انگریزی اور اس کے برعکس ترجمہ اور اردو متن کی آخری ترمیم: علی حمزہ نواز۔	ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ Ελιάς Σαριφί
مصورون: الياس شريفى	مسئول عكاسى: الياس شريفى	فوتوگرافر: الياس شريفى۔	ΛΟΓΟΤΥΠΟ Δημήτρης Γαζής Μιχάλης Παπαντωνόπουλος
تصميم شعار: ديميتريس غازيس ميخائليس بابادوبولوس	چاپ لوگو ميخائليس پاپادوبولوس – ديميتريس غازيس	ڈیزائنر: لويزا کارايورگیو۔	ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Λουίζα Καραγεωργίου
مصموم: لويزا كارايورغيو	صفحه بندى لويزا كارا يورگيو	علامات (لوگو): ديمترى غازيس- ميخائليس پاپادونوپولس۔	ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ Αλκαμένους 11B, Στ. Λαρίσης Τηλ. 210-8846590 www.ddp.gr email diktio@ddp.gr
شبكة حقوق الطفل شارع الكامينوس رقم المبنى 11B محطة لاريسا تليفون: 2108846590 الصفحة الإلكترونية: www.ddp.gr البريد الإلكتروني: diktio@ddp.gr	شبکه برای حقوق کودکان ایستگاه لاریسیس، آکامنوس شماره 11B 2108846590 : تلفن www.ddp.gr email: diktio@ddp.gr		

migratorybirds@ddp.gr

راه فرار (آزاد ہونے کی راہ) کی تلاش میں

جیسا کہ، موسم خزاں کا مطلب ایک نئی شروعات ہے۔ جس میں کچھ لوگ واپس اسکول جانا شروع کرتے ہیں، اور کچھ بہتر مستقبل کی تلاش میں دوسرے ممالک کا رخ کرتے ہیں۔ اسی طرح، حال ہی میں ہماری ٹیم کے کچھ ارکان بھی یہاں سے رخصت ہو گئے، اور اسی دوران ہم یہاں پناہ گزینوں سے متعلق خبروں کو بے چینی کے ساتھ دیکھ رہے ہیں۔ جب ہم، آپ کے ہاتھ میں تھامے ہوئے اخبار پر کام کر رہے تھے تو اس دوران یونان کی حدود میں روزانہ درجنوں، بلکہ سیکڑوں کی تعداد میں پناہ گزینوں کی آمد ہو رہی تھی۔

اخبار کے اس مسئلے میں آپ یونان میں مہاجرین کے ساتھ ہونے والے سلوک کے بارے میں ہمارے نقطہ نظر کو پڑھیں گے۔ پھر آپ مہاجرین کی یورپ میں پہنچنے کے بعد کی زندگی کی حقیقت کے بارے میں بھی پڑھیں گے۔ یو این ایچ سی آر کی حالیہ رپورٹ کے مطابق، دنیا بھر میں آدھے سے زیادہ اسکول کی عمر کے پناہ گزین بچے اسکول نہیں جاتے ہیں۔ تو ہم اس اخبار میں افغانستان سے تعلق رکھنے والے ایک طالب علم کے بارے میں بیان کرتے ہیں کہ یونان میں اسکول جانے کا موقع ملنے کے بعد طالب علم کو کن مشکلات کا سامنا کرنا پڑا۔

تاہم، ہم پیچھے نہیں ہٹتے۔ ہمارے اندر علم حاصل کرنے کا جذبہ پہلے سے کہیں زیادہ ہے۔ ہم ان سائنس دانوں کے بارے میں لکھتے ہیں، جن کی طرح ہم بننا چاہتے ہیں۔ اس کے علاوہ ہماری زندگیوں کو متاثر کرنے والی ٹکنالوجی کی ترقی کے بارے میں بھی لکھتے ہیں۔

ہم "یلو ڈےس" میلے میں جاتے ہیں اور اس میلے کے منتظمین سے اپنی ثقافت کو دوسرے لوگوں کے ساتھ بانٹنے کی اہمیت کے بارے میں بات کرتے ہیں۔ ہم "موویمنٹ فلم فیسٹیول (تحوار)" کے منتظر ہیں جس میں ہم ایسی فلمیوں کا انتخاب کریں گے جو آپ اکتوبر کے آخر میں آدھر دیکھ سکیں گے۔ اس کے ساتھ ساتھ ہم اس اخبار کے آخری صفحے کو اپنے پیغامات، خاکے اور اپنی پسندیدہ تصاویروں سے بھرتے ہیں جس کے ذریعہ ہم اپنے اخبار کا "آخری خالی صفحہ" قائم کرتے ہیں۔

اور چونکہ ہمارا رجحان ابھی ابھی اپ ڈیٹ کرنے پر ہے، تو اب ہم اپنے اخبار کی ویب سائٹ تیار کر رہے ہیں۔ جو آپ migratorybirds.gr پر ملاحظہ کر سکتے ہیں۔

Δίκτυο network
για τα δικαιώματα
του παιδιού for children's
rights

Alkamenous 11b
Larissis Station
Tel. 210 8846590
diktio@ddp.gr
www.ddp.gr

Οι απόψεις που διατυπώνονται στα άρθρα της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιάρια» εκφράζουν τους συντάκτες αυτών και δεν αντικατοπτρίζουν κατ' ανάγκη την άποψη του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, του UNHCR, του Ιδρύματος Ρόζα Λούζεμπουργκ, της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς, του Open Society Foundations ή της Προσβείας της Ολλανδίας στην Ελλάδα.

The opinions expressed in the articles of the newspaper 'Migratory Birds' are those of their authors and are not necessarily those of the Network for Children's Rights, UNHCR, the Rosa Luxemburg Stiftung – Office in Greece, the General Secretariat for the Youth, the Open Society Foundations, or the Embassy of the Netherlands in Greece.

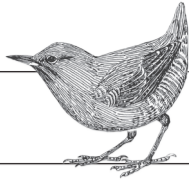
الاراء التي يتم التعبير عنها في مقالات صحيفة "طيور مهاجرة" تمثل كاتبها ولا تعبر بالضرورة عن اراء شبكة لحقوق الطفل، UNHCR، مؤسسة روزا لوکسمبورگ- فرع اليونان، الامانة العامة للشباب، أو سفارة هولندا في اليونان.

نظرات مطرح شده در مقالات روزنامه «پرندگان مهاجر» از نویسندگان آنها است و لزوماً از حقوق شبکه های حقوق کودکان، کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل متحد، کمیسیون اروپا، لوکزامبورگ - دفتر یونان، دبیرخانه عمومی برای جوانان یا سفارت هلند در یونان هیچ نظری در رابطه با آن ها ندارند .

اخبار "پناه گزین پرندے" کے مضامین میں بیان کردہ رائے خود ان کے مصنفین کی ہے اور ضروری نہیں ہے کہ اس میں نیٹورک فور چائلڈرن رائٹس، یو این ایچ سی آر، یونان میں موجود روزا لگنمبرگ سٹیٹنگ کا دفتر، "توجوانوں کا جنرل سیکرٹریٹ"، یا اوپن سوسائٹی فاؤنڈیشن، یا پھر یونان میں موجود ہالینڈ کا سفارت خانہ شامل ہوں۔

Εάν χρησιμοποιείτε
την εφημερίδα μας
στην εκπαιδευτική
σας διαδικασία ή σε
οποιαδήποτε άλλη
δράση, παρακα-
λούμε ενημερώστε
μας με ένα mail στο
migratorybirds@
ddp.gr

If you use our
newspaper
for educational
purposes or as
part of any other
activity, kindly let
us know by email-
ing us at
migratorybirds@
ddp.gr

Φθινόπωρο, λοιπόν, που σημαίνει νέα ξεκινήματα. Κάποιοι επιστρέφουν στο σχολείο, κάποιοι ξεκινούν για άλλες χώρες αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Ετσι και κάποια από τα μέλη της ομάδας μας έφυγαν το τελευταίο διάστημα, ενώ όσοι είμαστε εδώ παρακολουθούμε με αγωνία τις εξελίξεις στο προσφυγικό. Δεκάδες, άλλοτε εκατοντάδες, πρόσφυγες, έφταναν καθημερινά στην Ελλάδα όσο εμείς ετοιμάζαμε το φύλλο που κρατάτε στα χέρια σας.

Σε αυτό θα διαβάσετε την άποψή μας για τους τρόπους με τους οποίους

Αναζητώντας σημεία φυγής

αντιμετωπίζεται το προσφυγικό στην Ελλάδα. Θα διαβάσετε επίσης πώς είναι πραγματικά η ζωή των προσφύγων στην Ευρώπη. Πρόσφατη έκθεση της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες δείχνει ότι περισσότερα από τα μισά παιδιά πρόσφυγες σχολικής ηλικίας σε όλο τον κόσμο δεν πηγαίνουν στο σχολείο. Εμείς σας περιγράφουμε τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει ένας μαθητής από το Αφγανιστάν όταν κατα-

φέρει να πάει σχολείο στην Ελλάδα. Δεν το βάζουμε κάτω όμως. Εχουμε όρεξη για γνώση, όσο ποτέ. Γράφουμε για επιστήμονες που είναι για μας πρότυπα, αλλά και για τις τεχνολογικές εξελίξεις που επηρεάζουν τη ζωή μας.

Επισκεπτόμαστε το φεστιβάλ «The Yellow Days» και μιλάμε με τους διοργανωτές για τη σημασία που έχει το να μοιράζεσαι την κουλτούρα σου με άλλους ανθρώπους. Ανυπομονούμε για το Φε-

στιβάλ Κινηματογράφου Movement και επιλέγουμε ταινίες που μπορείτε να δείτε εκεί στα τέλη Οκτωβρίου. Την τελευταία σελίδα τη γεμίζουμε με μηνύματα, σκίτσα και εικόνες που μας αρέσουν και καθιερώνουμε έτσι την «ελεύθερη σελίδα» της εφημερίδας.

Κι επειδή έχουμε κι εμείς μια τάση για ανανέωση, ετοιμάζουμε την ιστοσελίδα μας, την οποία μπορείτε να επισκεφθείτε στο migratorybirds.gr

در جستجو

نقطه های پناه جوی

پاییز! به معنای آغازها. بعضی ها به مدرسه باز میگردند بعضی دیگر به سمت کشور های دیگر میروند در جستجوی یک زندگی بهتر. به همین ترتیب بعضی از افراد گروه ما نیز در همین اواخر رفتند. نظر با اینکه همه ی ما منتظر خبر های جدید برای پناهندگان هستیم. ده ها یا شاید که صد ها پناهنده هر روزه به یونان می آیند و ما در اید زمان روزنامه هایی که در دستتان دارید را آماده می کردیم.

در این صفحه ها پس در رابطه با روش هایی که میتوانید با مهاجرت در یونان مقابله کنید. همچنین در رابطه با اینکه واقعا زندگی مهاجران در یونان چگانه است. آخرین نمایشگاه یو ان که نشان میدهد نیمی از بچه های زسر سن پناهنده به مدرسه نمیروند. برای شما توصیف خواهیم کرد که چه مشکلاتی میتواند داشته باشد دانش آموزی از افغانستان که به تازگی موفق شده است در یونان به مدرسه برود.

اما ما هیچوقت رها نمی کنیم. همیشه میل به یاد گرفتن داریم به مانند همیشه. از پژوهشگران مینویسیم که همیشه برای ما الگو هستند. و تکنولوژی شاید در ادامه حیات برای زندگی ما خطرناک است.

از فستیوال یلو دی دیدار کردیم و با برگزار کنندگان صحبت کردیم و اهمیتی که نشان میدهد فرهنگمان را با دیگران تقسیم میکنیم. منتظر فستیوال سینمایی مویمنت و فیلم هایی را انتخاب میکنیم که میتوانید در ماه اکتبر ببینید. صفحه ی آخر را از پیام ها پر کرده ایم با طراحی و تصاویری که دوست داریم و بدین ترتیب صفحه ی آزاد روزنامه نام دارد.

و چون که ما نیز میخواستیم آبدیت باشیم صفحه ایی در اینترنت آماده کرده ایم که میتوانید در این آدرس از آن دیدن کنید

البحث

عن نقاط الهروب

ها نحن وقد أتى فصل الخريف، هذا يعني بداية جديدة، البعض يعود إلى المدرسة مع بداية العام الدراسي الجديد وآخرون يبدؤون رحلة الذهاب إلى دولة أخرى للبحث عن حياة أفضل. هكذا ذهب بعض أعضاء فريقنا في الفترة الأخيرة وبقينا نحن هنا نتابع بقلق شديد التطور في عملية اللجوء. عشرات وبعض الأوقات مئات من اللاجئين يصلون يوميا إلى اليونان في خلال الفترة الأخيرة التي نقوم فيها بالانتقاء من إصدار عدد الجريدة الموجود بين يديكم الآن في هذا العدد سوف تقررون رأينا في مسألة الطرق التي يتعاملون بها مع مشكلة اللجوء في اليونان، أيضا نكتب عن حقيقة حياة اللاجئين في أوروبا، أحد التقارير الأخيرة لمفوضية الأمم المتحدة المسؤولة عن يثبت أن أكثر من نصف عدد الأطفال القصر U.N. اللاجئين اللاجئون في العالم لا يدرسون في مدارس نظامية. كما سوف نصف لكم أيضا الصعوبات التي واجهها طالب من أفغانستان بعد ما نجح في أن يلتحق بمدرسة في اليونان.

على الرغم من كل الصعوبات نحن لا نستسلم بسهولة لدينا الحب الفائق للمعرفة. سنكتب عن العلماء الذين نعتبرهم قدوة لنا وإبضا عن التطور التكنولوجي الذي يؤثر على حياتنا مع الأشخاص المسؤولين عن أهمية مشاركة ثقافتك مع الآخرين.

نقوم بزيارة مهرجان Yellow Days وتحدثت نتطلع إلى مهرجان السينما Movement ونقوم باختيار الأفلام التي يمكنكم مشاهدتها هناك في نهاية شهر أكتوبر.

آخر صفحة في الجريدة نملأها بالرسائل والرسومات والصور التي نجذب بها وهكذا ننشئ الصفحة الحرة بالجريدة ولأن لدينا الحب إلى التجديد نحن في إجراءات تنفيذ صفحاتنا على شبكة الإنترنت والتي يمكنكم زيارتها في العنوان التالي: migratorybirds.gr

Searching for escape routes

AND SO AUTUMN has arrived and with it, new beginnings. A return to school for some, a departure for another country in search of a better life for others. Some members of our team have left recently, while the rest of us listen anxiously to the latest news on the refugee crisis. While we were preparing this issue of our newspaper, dozens, sometimes hundreds, of refugees were arriving in Greece on a daily basis.

In this issue you will read what we think of the way the refugee crisis is being handled in Greece. You will also read what life is really like for a refugee in Europe. A recent report of the UNHCR states that more than half of school-age refugees around the world do not attend school. We describe the difficulties faced by an Afghan student when he does manage to go to a school in Greece.

Yet, we refuse to give up. Our thirst for knowledge remains undiminished. We write about scientists, role models for us, and about technological advances that influence our lives.

We visit The Yellow Days festival and speak with the organisers about the importance of sharing one's own culture with others. We look forward to the Movement Film Festival and we select a few films for you to watch there at the end of October. We fill the back page with messages, sketches, and pictures that we like, thus inaugurating the "free page" of the paper.

And because we too are inclined to reinvent ourselves, we are in the process of preparing our website, which you can visit at migratorybirds.gr

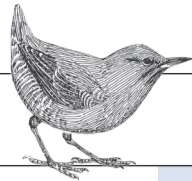
Δείτε στο www.ddp.gr πώς μπορείτε να συμμετέχετε Join us through our website www.ddp.gr

Η ΕΚΔΟΣΗ του παρόντος φύλλου της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» δημιουργήθηκε από το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού με την υποστήριξη της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ - Παράρτημα Ελλάδας, της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς, του Open Society Foundations και της Πρεσβείας της Ολλανδίας στην Ελλάδα.

هذه الطبعة من جريدة "الطيور المهاجرة" من إنتاج شبكة حقوق الطفل وبدعم من مفوضية الأمم المتحدة لشؤون اللاجئين، روزا لوكسمبورغ شتيفتونج - مكتب في اليونان، الأمانة العامة للشباب وسفارة هولندا في اليونان.

نسخة فعلی روزنامه "پرنندگان مهاجر" توسط شبکه حقوق کودکان تهیه شده و توسط کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل متحد (UNHCR)، صندوق "روا لوزامبورگ" در دفتر یونان، دبیرخانه عمومی جوانان و سفارت هلند در یونان حمایت می شود.

'مهاجرین پرنده' اخبار کا موجودہ ایڈیشن بچوں کے حقوق کے نیٹ ورک کی طرف سے شائع کیا گیا، جس کی حمایت یو این ایچ سی آر (UNHCR)، اوپن سوسائٹی فاؤنڈیشن، نوجوانوں کے جنرل سیکریٹریٹ، یونان میں موجود روزا لمبرگ سٹیفٹنگ (Rosa Luxemburg) کے دفتر اور ہالینڈ کے سفارت خانہ، کی طرف سے کی گئی ہے۔

را بعضی از مردم اروپا باور دارند ما در کشور هایشان احساس خوشحالی داریم؟

مهديه حسینی

پیردازم اما در ازایش ملیت داشته باشم، قطعه ای کوچک در روی زمین باشد که من بتوانم آنرا وطن بنامم. اگر فکر می کنید که من خیلی خوشحالم از زندگی در کشوری که متعلق به من نیست و از حقوق ناچیزی که هر ماه دولت به حسابم میریزد و برای تک تک مصارف از من رسید و جوابگویی می خواهد، پس خود را جای من بگذارید که حتی حق انتخاب محل زندگی ام را برای من ندارم، گاهی حتی حق نشستن بر روی صندلی اتوبوس را هم ندارم، گاهی کودکانم ماه ها اجازه تحصیل در مدارس را ندارند. دوست داری جای من بودی و مدام ترس این را داشتی، زمانی که منتظر مترو ایستاده ای شاید کسی تو را به سمت ریل پرتاب کند. آیا دوست داشتی جای من بودی و هر روز اولین کارت بعد از بیدار شدن چک کردن اخبار سیاستهای جدید در قبال پناهجویان و یا حملات فاشیستی بر علیه مهاجران و یا حتی دانستن تعداد انسانهای از دست رفته در دریای اژه، باشد.

آری، همه اینها بر روی همین زمین بزرگ اتفاق افتاده است و از زمانها و داستانها سر در نیاورده اند. من خوشحال نیستم، من فقط امن هستم. من از نا امنی، من از جنگ، من از کشته شدن، من از اینکه پدرم را برای اینکه از صلح صحبت کرده به دار بیاویزند، من از اینکه عروسی برادرم به دلیل انتحاری به عزا تبدیل شود، من از اینکه کوچکترین حقوق انسانی را نداشته باشم، من از همه ی اینها ترسیدم و به خاک تو پناه آوردم. خاک تو، خاک من نیست، فقط پناهگاه من است. من فقط برای داشتن امنیت آمده ام، بعضی اوقات حتی امنیت هم ندارم. همین چند روز پیش، ۲۶ اگوست، محله اکسارخیا، چیزی به یاد آوردید.

ساعت ۵ صبح، زمانی که در خواب هستم و رویاهای دست نیافتنی ام را در خواب هایم جستجو می کنم، پلیس کشورتان حتی اجازه تجاوز به خواب هایم را نیز دارد. حمله ور شدند بر خانه هایمان و صدها زن و کودک را از خانه هایشان بیرون راندند.

آیا پاکسازی یک منطقه که از قضا محل خرید و فروش مواد مخدر است، حتما باید ساعت ۵ صبح وبدون اطلاع قبلی اتفاق بیفتد؟ اسکوات هایی که حدود ۸۰ درصد زنان آسیب پذیر و کودکان در آن زندگی میکردند. رعب و وحشت هدیه پلیس به کودکان منطقه اکسارخیا بود، در ساعت ۵ صبح! تا به حال هدیه ای به این اندازه شما را خوشحال کرده است؟

تمام اینها که خواندید اغراق و بزرگ نمایی نیست، تنها لحظه ای از زندگی یک مهاجر است. اینها را می نویسم تا بدانید که پشت هر لبخند غمی فریاد می زند، می نویسم تا بدانید یورو و پوند و... حلال مشکلات مان نیستند. در آخر من تمام سعی خود را می کنم تا به گفته ی گاندی عمل کنم، "همان تغییری باشید که می خواهید در دنیا احساس کنید."

به کودکم خواهم آموخت که من و تو می توانیم با طرز تفکرمان زمین را دوباره وسیع و بدون مرز سازیم، می توانیم نژاد و ملیت و دین را دنبال نکنیم و انسانیت را شیوه ی خود سازیم. به کودکم خواهم آموخت، هر چند که کلمات مان قدرت دارند، اما زمانی قدرتمندتر میشود که آنها را عملی کنیم. پس بیایید عمل کنیم به شعار آزادی، حقوق برابر، حقوق انسانی و.....

زمین خیلی بزرگ است؟ جا برای زندگی همه انسانها دارد؟ به نظر شما اینها سوالهای بچه گانه ای است؟ اگر کودکی این سوالها را از شما بپرسد، مطمئنا به او خواهید گفت: آری کودکم، زمین خیلی بزرگ است و برای همه انسانها به اندازه کافی جا وجود دارد. ببین فرزندم ما همه با هم روی زمین به خوبی و خوشی زندگی میکنیم. اما اگر این سوالها، سوالهای من، یک دختر جوان باشد، چه جوابی به من خواهی داد؟ اگر جوابهایت همانی باشد که گفتم، من نمی توانم همچون کودکت در قبال جوابهای لبخند تحویل دهم، بلکه به تو خواهم گفت: اگر زمین بزرگ بود و آدمها می توانستند کنار هم به خوشی زندگی کنند هرگز آنرا قطعه قطعه و مرزبندی نمی کردند و هر قطعه ای را کشور من و کشور تو نمی نامیدند. به تو خواهم گفت، جمله ی "اهل کجایی مهم نیست، مهم این است که ما همه شهروند زمین هستیم." برای من مثل یک جمله طنز است و این تنها یک شعار است. به تو خواهم گفت زمین بزرگ بود اما ما انسانها آن را به قطعات کوچک و بزرگ تقسیم کردیم و آن را متعلق به خود دانستیم. به تو خواهم گفت حتی تکه ای از این جهان بزرگ از آن من نیست. اگر همه ساکن زمین هستیم و ملیت مهم نیست، پس چرا با دیدن من اولین سوالی که می پرسید این است که، اهل کجایی؟!

عذاب آورتر از همه ی اینها این است که باور دارید که یک مهاجر واقعا در کشور هایشان احساس خوشحالی و شغف دارد در صورتی که اینگونه نیست. در واقع هیچ کس خوشحال نخواهد بود که وطن خود را ترک کند، وطنی که در آن زاده شده، رشد کرده، اولین ها را در آن تجربه کرده، هیچ کس خوشحال نخواهد بود که به اجبار از عزیزترین افراد زندگی اش دور باشد. من احساس خوشحالی نمی کنم، چون مردمان شهری که در آن زندگی می کنم، از حضور من خوشحال نیستند. من فقط در امنیت هستم، نه، این روزها در امنیت هم نیستم. من خوشحال نیستم چون همسایه مان از همسایگی با من خوشحال نیست. من فقط امنیت دارم. نه، باز هم فراموش کردم من حتی امنیت هم ندارم.

امنیت ندارم زیرا سیاستمداری در آلمان به مناسبت شصت و نهمین سالگرد تولدش با افتخار و با لبخندی عریض بر صورت اعلام میکند که "به مناسبت شصت و نه سالگی ام، شصت و نه مهاجر افغان را به کشورشان برگردانم" این در حالی است که یکی از این جوانان که هشت سال از عمر خود را در آلمان گذرانده بود، اقدام به خودکشی کرد. آیا می توانم خوشحال باشم در کشوری که سیاستمدارش جان یک مهاجر را به مناسبت تولدش به خود هدیه می دهد؟

من احساس خوبی ندارم از اینکه باور دارید که دولتهایتان پول مالیاتی که شما به آنها می پردازید را به ما می دهند و اگر ظاهری آراسته داشته باشم مرا تحقیر کنید که از پول مالیات ما است این ظاهر آراسته و اگر ژولیده باشم مرا مهاجری کثیف و بدبو بنامید. کمی تأمل کنید، مگر نه اینکه قبل از ورود مهاجرین به دولت تان مالیات پرداخت می کردید، پس این مالیات را برای من نمی دهید. من حاضر بودم کشوری آرام داشته باشم و میلیون ها مالیات به دولت

Why do some European people think that we are happy in their countries?

BY MAHDIA HOSSAINI

Is the Earth vast? Is there enough room for everyone? Are these questions childish? If a child asks you these questions you will most likely tell them: "Yes my child, the Earth is vast and there is enough room for everyone. Look my child, we all live on this Earth in joy and happiness". Yet if these were the questions of a young girl like me, then what would be your answer? If the answers are the same, I will not be able to just smile like the child. I will tell you: If the Earth was vast and there was enough room for everyone, then it would not be divided into pieces, borders would not exist, there would not be My country and Your country. I would tell you "it's not important where you're from, what's important is that we are all citizens of this Earth". These words are funny for me, just like a slogan. I will tell you that the Earth was vast, but we, humans, cut it into big and small pieces, made it our own. I will tell you that I don't even own a small piece of this vast Earth. If we are all citizens of the Earth and nationality is not important, then why the first question that comes to mind when you see me is "where are you from?"

What is painful is the fact that you think that a migrant is truly happy and comfortable in your countries, but this is not true. No one is happy to leave their homeland, the land where they were born, grew up in and had their first experiences in. No one is happy to leave their beloved ones behind and leave. I don't feel happy because some of the people whose city I live in are not happy with my presence. I only have security. Well, actually no! These days I don't even have security anymore. I'm not happy, because these days my neighbours are not happy to be my

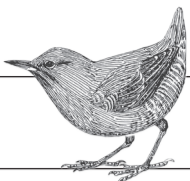
neighbours. But I have security. No, I forgot again, I don't even have security. I have no security, when a German politician proudly announces that "I have returned 69 Afghan immigrants to their country" on the occasion of his 69th birthday. One of these young people, who had spent 8 years in Germany, committed suicide. Can I be happy in a continent where politicians play with the life of a migrant like this?

Put yourself in my shoes. I haven't had the opportunity to choose where I want to live

I don't like the fact that you think your governments are giving their taxpayer's money to us and if I look good it's thanks to your tax money but when I don't look good, then I'm just a dirty and smelly migrant. Think about it: Didn't you pay taxes before your migrants entered your countries? Then you're not paying the taxes for me. I was willing to live in a peaceful country and pay millions in taxes, in order to have a nationality, just to have a small piece of land on this Earth to call "home". If you think I'm happy living in a country that is not mine and getting a small monthly financial support in my account, while I'm accountable for everything I buy, then you should think twice.

Put yourself in my shoes. I haven't had the opportunity to choose where I want to live for a long time. Sometimes I don't even have the right to sit on a bus seat. Sometimes my children don't have the right to attend school for months. Would you like to be in my place, to

have that fear inside you every time you're waiting for the metro that someone might push you onto rails? Would you like to be in my place, where the first thing you do every day is checking the latest political news regarding refugees or the fascist attacks against migrants or hearing of the number of human lives lost in Aegean Sea?

Yes, all these things are taking place on our Earth, not in books or stories. I'm not happy, I'm just safe. I was afraid of insecurity, of war, of dying, of my father being hanged for speaking about peace, of my brother's wedding turning into a mourning ceremony due to a possible suicide bombing, of not having the most basic human rights. Yes, I was afraid of all these things and sought refuge in your country.

Your country isn't my country, it's only a refuge for me. I'm only here to have security, yet sometimes I don't even have that. Remember Excharcia on the 26th of August 2019. It was 5am, while I was in deep sleep, dreaming of the things I will never reach. Your police raided our home and evicted hundreds of women and children from their homes. Does clearing an area that is the hub of drug dealing have to take place at 5am without previous notice? These are squats that are consisted 80% of innocent women and children. Fear and intimidation was the police's gift to the children in Excharcia at 5am! Has a gift ever made you so happy?

All this is not exaggeration, but rather a short period in the life of a migrant. I write these so that you know that there is raging sorrow behind every smile. I write these so that you know that euros and money cannot solve these problems. In the end, I will do my best to act upon Gandhi's words: "Be the change you want to see in the world". I will teach my child that together we can turn this world into a vast and borderless land. We can follow humanity, not race, nationality or religion. I will teach my child that words may have power, but they will be more powerful if we act upon them. Let's act and realize the slogans of freedom, equality and human rights.

Της **ΜΑΧΝΤΙΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Είναι η Γη απέραντη; Υπάρχει αρκετός χώρος για όλους; Μήπως σας φαίνονται παιδιάστικες αυτές οι ερωτήσεις; Αν σας έκανε αυτές τις ερωτήσεις ένα παιδί, το πιο πιθανό είναι ότι θα του λέγατε: «Φυσικά, η Γη είναι απέραντη και υπάρχει αρκετός χώρος για όλους. Σ' αυτή τη Γη όλοι ζούμε χαρούμενοι κι ευτυχισμένοι». Αν όμως αυτές οι ερωτήσεις διατυπώνονταν από ένα νέο κορίτσι σαν κι εμένα, τότε τι θα απαντούσατε; Αν απαντούσατε το ίδιο, τότε δεν θα καταφέρνατε να με κάνετε να χαμογελάσω, όπως θα έκανε ένα παιδί. Θα σας έλεγα το εξής: Αν η Γη ήταν απέραντη και υπήρχε αρκετός χώρος για όλους, τότε δεν θα ήταν χωρισμένη σε κομμάτια, δεν θα υπήρχαν σύνορα, δεν θα υπήρχε η χώρα «μου» και η χώρα «σου». Θα σου έλεγα «δεν έχει σημασία από πού κατάγεται, αλλά το ότι είμαστε όλοι πολίτες της Γης». Όλα αυτά μου ακούγονται αστεία, σαν απλά συνθήματα. Θα σου πω ότι η Γη ήταν πράγματι απέραντη, αλλά εμείς οι άνθρωποι τη χωρίσαμε σε μικρά ή μεγαλύτερα κομμάτια για να την κάνουμε δική μας. Θα σου πω ότι εγώ δεν έχω δικό μου ούτε καν ένα μικρό κομματάκι πάνω σ' αυτή την απέραντη Γη. Εφόσον είμαστε όλοι πολίτες της Γης και η εθνικότητα δεν έχει τόσο σημασία, τότε γιατί μόλις με βλέπετε η πρώτη ερώτηση που σας έρχεται στο μυαλό είναι «από πού είσαι»;

Το να θεωρείτε ότι ένας μετανάστης νιώθει στ' αλήθεια χαρούμενος και άνετος στις χώρες σας, δεν ισχύει και είναι επώδυνο για μένα. Σε κανέναν δεν αρέσει να αφήνει την πατρίδα του, τη χώρα όπου γεννήθηκε, μεγάλωσε και απέκτησε τις πρώτες του εμπειρίες. Σε κανέναν δεν αρέσει να εγκαταλείπει τους αγαπημένους του και να φεύγει. Δεν είμαι ευτυχισμένη, επειδή οι άνθρωποι στων οποίων την πόλη κατοικώ δεν είναι χαρούμενοι με την παρουσία μου. Το μόνο που έχω είναι ασφάλεια. Ή, μάλλον, όχι! Αυτές τις μέρες ούτε ασφάλεια έχω πια. Δεν είμαι ευτυχισμένη, γιατί αυτές τις μέρες οι γείτονές μου δεν είναι χαρούμενοι που μένω κοντά τους. Έχω, όμως, ασφάλεια. Ή, μάλλον, όχι, πάλι ξεχάστηκα, ούτε ασφάλεια έχω πια. Δεν είμαι ασφαλής όταν ένας Γερμανός πολιτικός ανακοινώνει με υπερηφάνεια «έστειλα 69 Αφγανούς μετανάστες πίσω στη χώρα τους», με αφορμή τα 69α γενέθλιά του. Ένας από αυτούς τους 69 μετανάστες, που είχε ζήσει 8 χρόνια στη Γερμανία, αυτοκτόνησε. Μπορώ να είμαι ευ-

Γιατί κάποιοι Ευρωπαίοι θεωρούν ότι είμαστε ευτυχισμένοι στις χώρες τους;

AP PHOTO - GIANNIS PAPANIKOS

τυχισμένη σε μια ήπειρο όπου οι πολιτικοί παίζουν έτσι με τη ζωή ενός μετανάστη;

Δεν μου αρέσει που θεωρείτε πως οι κυβερνήσεις σας μας δίνουν τα λεφτά των φορολογούμενων και, αν φαίνομαι καλά, είναι χάρη στους φόρους σας, αλλά αν δεν φαίνομαι καλά, είναι γιατί είμαι μια βρόμικη μετανάστρια. Σκεφτείτε το. Δεν πληρώνετε φόρους προτού οι μετανάστες έρθουν στη χώρα σας; Τότε, δεν πληρώνετε φόρους για μένα. Ηθελα να ζω σε μια ειρηνική χώρα και να πληρώνω χιλιάδες σε φόρους, ώστε να έχω μια εθνικότητα, κι απλά να έχω ένα μικρό κομμάτι γης που να μπορώ να αποκαλώ σπίτι μου. Αν νομίζετε πως είμαι ευτυχισμένη ζώντας σε μια χώρα που δεν είναι δική μου, έχοντας μια μικρή μηνιαία οικονομική υποστήριξη και ούσα υπόλογη για το καθετί που αγοράζω, θα πρέπει να το ξανασκεφτείτε.

Ελάτε στη θέση μου. Εδώ και πολύ καιρό δεν έχω την ευκαιρία να επιλέξω πού θέλω να ζήσω. Μερικές φορές δεν έχω καν το δικαίωμα να καθίσω σε μια θέση στο λεωφορείο. Μερικές φορές, για μήνες, τα παιδιά μου δεν έχουν το δικαίωμα να πάνε στο σχολείο. Θα θέλατε να είστε στη θέση μου και κάθε φορά που περιμένετε το μετρό να φοβάστε ότι μπορεί κάποιος να σας σπρώξει στις ράγες; Θα θέλατε να

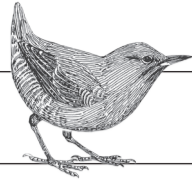
είστε στη θέση μου και κάθε πρωί που ξυπνάτε το πρώτο πράγμα που κάνετε είναι να ενημερώνετε για τις τελευταίες πολιτικές εξελίξεις για το προσφυγικό ή για φασιστικές επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες ή για τον αριθμό των ανθρώπων που χάθηκαν στο Αιγαίο;

Ναι, όλα αυτά συμβαίνουν στη Γη μας και όχι σε βιβλία ή ιστορίες. Δεν είμαι ευτυχισμένη, είμαι απλώς ασφαλής. Φοβόμουν την έλλειψη ασφάλειας, τον πόλεμο, τον θάνατο. Φοβόμουν μην κρεμάσουν τον πατέρα μου επειδή μίλησε για την ειρήνη, μη μετατραπεί ο γάμος του αδερφού μου σε πένθιμη τελετή εξαιτίας μιας πιθανής επίθεσης αυτοκτονίας, μήπως χάσω και τα πιο βασικά ανθρώπινα δικαιώματα. Πράγματι, με φόβιζαν όλα αυτά και αναζητήσα καταφύγιο στη χώρα σας.

Η χώρα σας δεν είναι δική μου χώρα, είναι απλώς ένα καταφύγιο για μένα. Είμαι εδώ για να είμαι ασφαλής, αλλά μερικές φορές δεν μπορώ να έχω ούτε αυτό. Θυμηθείτε τι έγινε στα Εξάρχεια στις 26 Αυγούστου 2019. Ήταν 5 το πρωί, εγώ κοιμόμουν έναν ύπνο βαθύ, κι ονειρευόμουν όλα αυτά που δεν θα μπορέσω ποτέ να αποκτήσω, όταν η αστυνομία σας εισέβαλε στο σπίτι κι εκδίωξε εκατοντάδες γυναίκες και παιδιά από εκεί που ζούσαν. Πρέπει το «καθάρισμα» μιας περι-

οχής, η οποία αποτελεί άντρο της διακίνησης ναρκωτικών, να γίνεται στις 5 τα ξημερώματα, χωρίς καμία προειδοποίηση; Το 80% των ανθρώπων που έμειναν σ' αυτές τις καταλήψεις ήταν αθώες γυναίκες και παιδιά. Ο φόβος και η τρομοκρατία ήταν το δώρο της αστυνομίας προς τα παιδιά των Εξαρχείων στις 5 το πρωί! Σας έδωσε ποτέ τόσο χαρά ένα δώρο;

Όλα αυτά δεν είναι υπερβολή. Είναι μια σύντομη περίοδος από τη ζωή ενός μετανάστη. Τα γράφω γιατί πρέπει να ξέρετε πως πίσω από κάθε χαμόγελο κρύβεται μια οργισμένη θλίψη. Τα γράφω γιατί πρέπει να ξέρετε πως τα ευρώ και τα χρήματα δεν αρκούν για να λύσουν κανένα πρόβλημα. Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ ώστε να κάνω πράξη τις λέξεις του Γκάντι: «Γίνε η αλλαγή που θέλεις να δεις στον κόσμο». Θα διδάξω στο παιδί μου ότι μαζί μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο και να τον κάνουμε μια απέραντη γη χωρίς σύνορα. Μπορούμε να διαλέξουμε τον δρόμο της ανθρωπιάς, όχι της φυλής, της εθνικότητας ή της θρησκείας. Θα διδάξω στο παιδί μου πως οι λέξεις έχουν δύναμη, αλλά θα είναι πιο ισχυρές αν τις κάνουμε πράξη. Ας δράσουμε και ας κάνουμε πράξη τα συνθήματα που μιλούν για ελευθερία, ισότητα και ανθρώπινα δικαιώματα.

Ας στηρίξουμε πραγματικά τους πρόσφυγες

Της **ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΚΑΪΣΙΔΗ**

Η Ελλάδα τα τελευταία χρόνια δέχεται έναν μεγάλο αριθμό προσφύγων πολέμου. Προσπαθεί να βοηθήσει οικονομικά, ψυχικά και ηθικά τα θύματα του τρομερού και τρομακτικού πολέμου που υπάρχει εδώ και πολλά χρόνια στη Συρία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, το Ιράν και άλλες χώρες της Μέσης Ανατολής. Δέχεται όλο και περισσότερους, οι οποίοι ψάχνουν μια ευκαιρία για ζωή. Όμως η μικρή Ελλάδα δεν θα έχει την οικονομική άνεση να βοηθά για πολύ ακόμα τους πρόσφυγες. Είναι απαραίτητο να τους δοθεί η ευκαιρία να πάνε σε άλλες χώρες της Ευρώπης για ένα καλύτερο μέλλον.

Δυστυχώς, τις πρώτες εβδομάδες του Σεπτεμβρίου ένα νέο κύμα προσφύγων κατέφθασε στη χώρα μας, με αποτέλεσμα τον απόλυτο πανικό στα camps και στις εστίες φιλοξενίας. Έρχονται όλο και περισσότεροι, με αποτέλεσμα να αυξάνονται τα ακραία μέτρα ασφαλείας στα σύ-

νορα. Ο νέος πρωθυπουργός έχει δείξει το αυστηρό του πρόσωπο απέναντι στο προσφυγικό. Προς το παρόν, τα πράγματα στα σύνορα παραμένουν ως έχουν. Βέβαια, αυτό σε κάποια στιγμή θα σταματήσει, διότι όσο περισσότερους πρόσφυγες δεχόμαστε, τόσο πιο κοντά είμαστε στην κατάρρευση της ήδη πτωχευμένης οικονομίας μας. Καταλαβαίνω πραγματικά την ανάγκη αυτών των ανθρώπων για ένα καλύτερο μέλλον. Ωστόσο, ένα μέρος αυτών φαίνεται να θέλει να εκμεταλλευτεί την οικονομική ενίσχυση που παρέχεται στην Ελλάδα από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Βέβαια δεν είναι όλοι έτσι!

Για την επίλυση αυτού του θέματος, εγώ ως μια «ταπεινή» έφηβη θα πρότεινα στους αρμόδιους βουλευτές να μην αδιαφορήσουν και να εστιάσουν πραγματικά στην ανάπτυξη της αλληλεγγύης προς τους πρόσφυγες. Αυτό που θέλω να πω είναι να δίνονται δουλειές μερικής απασχόλησης στους πρόσφυγες, για να βγάζουν τα προς το ζην και να έχουν την ευκαιρία να μαζέψουν

μερικά χρήματα, για να μπορέσουν να φύγουν από τη χώρα μας και να φτάσουν στους προορισμούς που είχαν εξαρχής στο μυαλό τους.

Εμείς οι Έλληνες –ειδικά εμείς– θα πρέπει να τους καταλάβουμε, διότι και εμείς υπήρξαμε στη θέση τους. Για παράδειγμα, το 1922 οι Τούρκοι έδιωξαν από τη Σμύρνη τους Έλληνες που κατοικούσαν εκεί. Αλλο ένα παράδειγμα –και μάλιστα πρόσφατο– είναι οι νέοι που μεταναστεύουν από την Ελλάδα σε άλλες χώρες της Ευρώπης για ένα καλύτερο μέλλον. Οι πρόσφυγες ζητούν την ευκαιρία να ζήσουν καλύτερα, οπότε εμείς, σαν ένας τόσο αλληλεγγυος λαός που είμαστε, θα πρέπει να τους βοηθήσουμε. Μπορούμε να προσφέρουμε πραγματική ηθική υποστήριξη στους πρόσφυγες για να τους πείσουμε ότι δεν είναι ανεπιθύμητοι στη χώρα μας.

Για χρόνια η Ελλάδα ήταν «κέντρο συνάντησης» λαών. Τώρα έχουμε την ευκαιρία να δείξουμε αυτό για το οποίο άλλοι ευρωπαϊκοί λαοί δεν φημίζονται τόσο: την καλή καρδιά και την αλληλεγγύη μας.

Αίیں، مہاجرین کے لئے حقیقی معاونت ظاہر کریں۔

دیمترا کائسیدی کی طرف سے۔

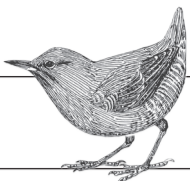
گزشتہ برسوں میں، یونان نے جنگ سے متاثرہ پناہ گزینوں کی ایک بڑی تعداد کو خوش آمدید کیا۔ وہ ملک، جو گذشتہ کچھ سالوں سے، شام، افغانستان، عراق، ایران اور مشرقی وسط کے دیگر ممالک کو تباہ کرنے والی خوفناک جنگوں کے متاثرین کو مالی، نفسیاتی اور اخلاقی مدد پیش کر رہا ہے۔ پناہ گزینوں کی تعداد بڑھتی جا رہی ہے اور سبھی ایک نئی زندگی کے موقع کی تلاش میں ہیں لیکن یونان ایک چھوٹا سا ملک ہے جو زیادہ دیر تک ان تمام مہاجرین کی مالی طور پر مدد کرنے کی صلاحیت نہیں رکھتا۔ ان لوگوں کو بہتر مستقبل کے لئے دوسرے یورپی ممالک میں جانے کا موقع فراہم کرنا ضروری ہے۔ بدقسمتی سے، ستمبر کے پہلے ہفتوں کے دوران مہاجرین کی ایک نئی لہر یونان پہنچی، جس کے نتیجے میں کیمپوں اور استقبالیہ مراکز میں خوف و ہراس پھیل گیا۔ مزید جیسے جیسے لوگ پہنچتے ہیں، اسی طرح سرحدوں پر حفاظتی اقدامات سخت اور سخت تر ہوتے جاتے ہیں۔ جیسا کہ نئے وزیر اعظم نے واضح کیا ہے کہ وہ مہاجرین کے بحران سے بہت سختی سے نمٹیں گے۔ اس وقت سے سرحدوں پر صورتحال جوں کے توں ہے۔ یہ کسی حد تک رک جائے گا، کیونکہ ہمیں جتنے زیادہ مہاجرین وصول کرتے ہیں، اتنے ہی معیشت کے دیوالیہ کے قریب آجاتے ہیں۔ میں واقعی اس چیز کو سمجھتی ہوں کہ ان لوگوں کے لیے بہتر مستقبل کی تلاش ضروری ہے۔ بہر حال، ان میں سے کچھ یونان اور یورپی یونین کی طرف سے پیش کی گئی مالی مدد سے فائدہ اٹھانا چاہتے ہیں۔ یقیناً، سب ایک جیسے نہیں ہوتے!

ایک "عاجز" نوجوان ہونے کے ناطے، میں پارلیمنٹ کے ان ممبروں کو تجویز پیش کرنا چاہوں گی جو اس مسئلے کا حل تلاش کرنا چاہتے ہیں، اس صورتحال کو نظر انداز نہ کریں بلکہ مہاجرین کے لئے یکجہتی کو مضبوط بنانے پر توجہ مرکوز کرنا۔ میرا مطلب یہ ہے کہ مہاجرین کو اپنے خرچ کے لیے جز وقتی کام کی پیشکش کی جائے، کچھ پیسے بچائیں اور یونان چھوڑ کر اپنی پسندیدہ منزل تک جا سکیں۔

ہم یونانیوں کو، خاص طور پر ہم یونانیوں کو، انہیں سمجھنا چاہئے، کیونکہ ہم خود مہاجر رہے ہیں۔ مثال کے طور پر، 1922 میں ترکوں نے سمیرنا میں مقیم یونانیوں کو وہاں سے نکلنے پر مجبور کیا۔ ایک اور حالیہ مثال، یونانی نوجوان ہیں جو بہتر مستقبل کی تلاش میں دوسرے یورپی ممالک میں ہجرت کر چکے ہیں۔

مہاجرین بس بہتر زندگی گزارنا چاہتے ہیں، بلکل ہماری طرح، اور ایک ہمدرد قوم ہونے کی حیثیت سے، ہمیں ان کی مدد کرنی چاہئے۔ ہم لوگ مہاجرین کو حقیقی اخلاقی مدد پیش کر سکتے ہیں، اور اسی طرح ہم ان کو یقین دلا سکتے ہیں کہ وہ ہمارے ملک میں ناپسندیدہ نہیں ہیں۔ برسوں سے یونان قوموں کا ایک "میٹنگ پوائنٹ" رہا ہے۔ تو اب ہمارے پاس وہ چیزیں ظاہر کرنے کا موقع ہے جو دوسرے یورپی ممالک کرنے میں مشہور نہیں ہیں: اپنی رحم دلی اور شفقت۔

Ένας πρόσφυγας στο ελληνικό σχολείο

Του **ΜΟΧΣΕΝ ΜΙΡΖΑΪ**

Ηρθα στην Ελλάδα ως μετανάστης πριν από δύο χρόνια, γιατί το μέλλον μου στο Ιράν δεν προβλεπόταν λαμπρό. Ήταν χειμώνας όταν μπήκα παράνομα στην Ελλάδα και πήγα σε μια δομή φιλοξενίας στην Αθήνα. Σ' αυτή τη δομή ζω με ανθρώπους όλων των κοινωνικών στρωμάτων και εθνικοτήτων. Το να ζω με όλους αυτούς τους ανθρώπους δεν ήταν εύκολο στην αρχή, αλλά με το πέρασμα του χρόνου συνήθισα και προσπάθη να έχω θετική στάση απέναντι σε όλα.

Είμαι ένα αγόρι 16 ετών και πηγαίνω σχολείο στην Ελλάδα. Πηγαίνω στην Α' Λυκείου και όλα μου τα μαθήματα είναι στα ελληνικά, άρα πρέπει να μελετώ σ' αυτή τη γλώσσα. Στην αρχή η ελληνική γλώσσα με δυσκόλεψε πολύ. Ήταν δύσκολο να επικοινωνήσω με τους άλλους ανθρώπους και δεν μπορούσα να τους καταλάβω. Περνούσε ο καιρός και κάποια πράγματα που έβλεπα μου φαινόταν παράξενα.

Μου άρεσε το σχολείο όταν ήμουν στο Ιράν και ένιωθα ωραία με τους φίλους μου εκεί. Πήγαίνα στο γυμνάσιο τότε και ένιωθα άνετα μέσα στην τάξη και την ατμόσφαιρά της. Είχα πολλούς φίλους στο σχολείο. Κάποιοι

EUROKINISSI

ήταν από το Ιράν και κάποιοι από το Αφγανιστάν. Δεν ένιωθα διαφορετικός ανάμεσά τους και πάντα ήμουν άνετος μαζί τους. Υπήρχε μια ξεχωριστή φιλία μεταξύ μας, παρόλο που άλλοι κατάγονταν από το Ιράν και άλλοι από το Αφγανιστάν. Ποτέ δεν κοροϊδεύαμε ο ένας τον άλλον για τις διαφορετικές εθνικότητές μας.

Εχουν περάσει δύο χρόνια από τότε που άρχισα να πηγαίνω σχολείο στην Ελλάδα. Δεν έχω πια αυτή την αίσθηση της φιλίας ή της άνεσης να μιλήσω για όσα με απασχολούν. Δεν έχω

καταφέρει να κάνω φίλους σε αυτό το σχολείο. Κάποιες φορές οι συμμαθητές μου με κοροϊδεύουν, επειδή κατάγομαι από άλλη χώρα. Κάποιοι από αυτούς με φοβούνται και νιώθω άσχημα γι' αυτό. Ποτέ ως τώρα δεν κατάφερα να παίξω ποδόσφαιρο μαζί τους ή να πάρω μέρος σε ομαδικές δραστηριότητες.

Όταν μεγαλώσω, θέλω να γίνω γιατρός, χειρουργός εγκεφάλου. Κανένα από αυτά τα προβλήματα δεν πρόκειται να σταθεί εμπόδιο στην εκπλήρωση των στόχων μου.

A refugee in a Greek school

By **MOHSEN MIRZAI**

I MIGRATED TO GREECE

two years ago because I did not have a bright future in Iran. I entered Greece illegally during winter and was taken to a camp near Athens. In this camp, I live with people from all walks of life and of various nationalities. Living with these people was tough for me at first but with the passing of time I have gotten used to it and I have tried to have a positive attitude towards everything.

I am a 16 year-old boy

and I go to a Greek school. I'm in the 9th grade and all my courses are in Greek and so I have to study in this language. At first, the Greek language was very tough for me. It was hard for me to communicate with people and I could not understand them. As time went by, I came across more and more unfamiliar things.

I liked the school I went to in Iran and I felt happy with my friends there. I was in the 7th grade at the time and I was comfortable with my class and its atmosphere. I

had many friends in school. Some from Iran and others from Afghanistan. I did not feel there was any difference between us and I was always comfortable with them. There was a special friendship between us even though some of us were from Iran and others from Afghanistan. We never made fun of each other because of our different nationalities.

It has been two years since I started attending a Greek school. I do not have that feeling of friendship or ease to speak out about my

issues here. I have not been able to make friends in this Greek school. Sometimes the students make fun of me because I come from a different country. Some of them are scared of me. This does not make me feel good. I have never been able to play soccer with them or even take part in group activities.

I would like to become a brain surgeon in the future. I will not allow any of these problems to stand in my way of achieving what I have set out to do.

یک مهاجر در مدرسه ی یونانی

محسن میرزایی

من ۱۶ سال پیش به یونان مهاجرت کردم چون من آینده ی درخشانی در ایران نداشتم من به صورت غیر قانونی وارد یونان شدم در آن زمان زمستان بود من در یک کمپ در نزدیکی اتن زندگی میکنم و زندگی در یونان در یک کمپ با آدم های گوناگون ملیت های گوناگون و زبان های مختلف با اخلاق های مختلف برایم سخت بود اما با گذر زمان به همه ی چیز عادت کردم و سعی کردم احساس خوبی در مورد همه چیز داشته باشم من یک پسر ۱۶ ساله هستم که به مدرسه ی یونانی میروم کلاس اول راهنمایی تمام درس های من در زبان یونانی است و من باید تمام درس هایم را در زبان یونانی مطالعه کنم برای اولین بار زبان یونانی برایم خیلی سخت بود مانند داشتن ارتباط گفتاری با مردم و چگونگی این کشور برایم سخت و قابل درک نبود تا بعد از گذر زمان و همچنان همه چیز هایی که می دیدم بعضی از آنها برایم تعجب آور بود مدرسه ی من در ایران خوب بود من احساس خوبی با دوستانم در مدرسه داشتم در مدرسه من کلاس هفتم بودم همیشه احساس خودم در مورد درس نظم کلاس در مورد دوستانم راحت بیان میکردم من در مدرسه دوستان مختلفی داشتم اهل ایران و افغانستان من تفاوتی بین دوستانم ندیدم همیشه با آنها احساس راحتی داشتم ما همه اهل ملیت های مختلفی بودیم اما احساس یک نواخت داشتیم هیچ وقت فرق بین خودمان احساس نمی کردیم همه ی ما در مدرسه ،دانش آموزان فغانی و ایرانی با هم احساس صمیمیت داشتیم هیچ وقت یکدیگر را به خاطر داشتن ملیت های مختلف تحقیر نمی کردیم من دو سال است که مدرسه ی یونانی را آغاز کردم اما هیچ احساس صمیمیتی احساس نمیکنم نمیتوانم احساس خودم را در مورد کسی یا کلاس یا چیز های دیگر بیان کنم من در مدرسه ی یونانی نتوانستم دوستی پیدا کنم بعضی وقت ها بعضی از دانش آموزان من را برای داشتن ملیتم مورد تمسخر قرار میدهند یا بعضی از آنها از من میترسند با این گونه من احساس چندان خوبی در مدرسه نداشتم با اینکه اهل افغانستان بودم بعضی وقت ها نمیتوانستم کاری انجام بدهم هیچ وقت نمیتوانستم با آنها فوتبال بازی کنم یا نمیتوانستم با آنها کار گروهی انجام دهم. شغل مورد نظر من در آینده نزدیک جراح مغز است اما با همه ی این مشکلات هیچ چیز نمیتواند من را وادار به دست کشیدن از هدف هایم کند

THE YELLOW DAYS

Κάτι παραπάνω από ένα φεστιβάλ

Του **ΜΟΡΤΕΖΑ ΡΑΧΙΜΙ**

Στην εποχή του σύγχρονου πολιτισμού και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, η απώλεια της παράδοσης, της κουλτούρας και των τεχνών γίνεται όλο και πιο έντονη. Αυτό είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό σε περιοχές με ισχυρή προφορική παράδοση και μοναδικά έθιμα, που διαμορφώνονται από την πολιτισμική συμπεριφορά, όπως είναι οι αφηγήσεις, η μουσική, οι τέχνες και η κοινωνική ενσωμάτωση, τα οποία κινδυνεύουν να χαθούν σε αυτή την εποχή των μεγάλων αλλαγών.

Αποφάσισα να συζητήσω για αυτό με τη Nina Alonso, ιδρύτρια και συνδιοργανώτρια του φεστιβάλ «The Yellow Days». Όπως γράφει και στη σελίδα του στο Facebook, «το Yellow Days είναι μια πολιτισμική συνάντηση, όπου το φαγητό, η μουσική και η τέχνη είναι τα εργαλεία που ενώνουν τις εκτοπισμένες αραβικές κοινότητες με την τοπική κοινότητα». Με άλλα λόγια, το «Yellow Days» είναι ένα πολυπολιτισμικό φεστιβάλ που έγινε στην Αθήνα, στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, από τις 27 έως τις 29 Σεπτεμβρίου.

Ρώτησα τη Nina Alonso τι τους έκανε να διοργανώσουν αυτό το φεστιβάλ. «Με ενθουσιάζουν πραγματικά οι άνθρωποι που συναντιούνται, μοιράζονται τις δεξιότητές τους και δημιουργούν. Επίσης, πριν από τρία χρόνια ήμουν εθελόντρια σε ένα camp προσφύγων στη Λέρο. Όταν πήγα εκεί, ένιωσα ότι η ανθρωπιστική βοήθεια είναι κάτι παραπάνω από την κάλυψη της ανάγκης για τροφή και των άλλων βασικών αναγκών. Αυτό που έλειπε ήταν άνθρωποι που συναντιούνται, μοιράζονται

ιστορίες, κλαίνει, γελούν, μαγειρεύουν μαζί...»

Μου εξήγησε ότι, όταν ήταν στο camp στη Λέρο, αποφάσισε να συγκεντρώσει ανθρώπους, για να μαγειρέψουν, να παίξουν μουσική και να περάσουν χρόνο μαζί. Και κάπως έτσι, το 2016, γεννήθηκε η ιδέα για τη διοργάνωση ενός φεστιβάλ. Όταν επέστρεψε στο Λονδίνο, όπου ζούσε, διέδωσε την ιδέα και όσοι έδειξαν ενδιαφέρον κλήθηκαν να μπουν στην ομάδα της διοργάνωσης. Ξεκίνησαν με κάποιες εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης, όπως πάρτι, εκθέσεις και σεμινάρια.

Το 2017 πραγματοποιήθηκε το πρώτο φεστιβάλ στη Λέρο. «Η ιδέα ήταν να συγκεντρώσουμε μια ομάδα ανθρώπων για να μοιραστούν τις διαφορετικές κουλτούρες τους, να γελάσουν μαζί». Η Nina Alonso αφηγείται: «Νομίζω ήταν κάτι πολύ ισχυρό και πολύ θετικό!» Επειτα, πολλοί πρότειναν να μεταφερθεί το φεστιβάλ στην Αθήνα, ώστε να μετατραπεί σε μια πλατφόρμα συνάντησης δημιουργικών ανθρώπων, που θα μπορούσαν να ασκήσουν πίεση προς μια θετική κοινωνική αλλαγή. Και έτσι το «The Yellow Days» έλαβε χώρα στην Αθήνα το 2018 και το 2019.

Τι κάνει όμως ιδιαίτερο αυτό το φεστιβάλ; Η Nina Alonso εξηγεί: «Είναι περισσότερο ένα κάλεσμα σε δράση για την ανθρωπιστική κρίση. Είναι συνάντηση ανθρώπων για να δουλέψουν μαζί για έναν κοινό σκοπό, για να δημιουργήσουν κάτι μαζί. Άνθρωποι από διαφορετικές κουλτούρες μαζεύονται στον ίδιο, ουδέτερο χώρο, όπου όλοι είναι εξίσου σημαντικοί». Ταυτόχρονα, το «The Yellow Days» είναι και ένα κάλεσμα σε δράση για την

κλιματική αλλαγή. «Κατά την άποψή μας, για να κατανοήσουμε και να σεβαστούμε τη φύση, χρειάζεται να κατανοήσουμε και να σεβαστούμε ο ένας τον άλλο. Πιστεύουμε ότι η προσφυγική κρίση είναι μόνο η αρχή, γιατί η κλιματική αλλαγή θα αναγκάσει ακόμα περισσότερους ανθρώπους να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Χρειάζεται να γεφυρώσουμε το χάσμα μεταξύ των διαφορετικών πολιτισμών».

Το «The Yellow Days» είναι μια πλατφόρμα που επιτρέπει στους ανθρώπους να μοιράζονται πράγματα, να απολαμβάνουν μαζί ένα γεύμα τη μέρα, να μαγειρεύουν, να κάθονται μαζί γύρω απ' το τραπέζι, να φάνε, να χαλαρώσουν και στη συνέχεια να ανταλλάξουν ιδέες. Έτσι, η ομάδα των Νέων Δημοσιογράφων αποφάσισε να επισκεφτεί το φεστιβάλ «The Yellow Days» στις 27 Σεπτεμβρίου 2019. Άνθρωποι από κάθε κοινότητα ήταν ευπρόσδεκτοι εκεί. Ήταν ένας τρόπος να έρθουν κοντά όλες οι κοινότητες σε έναν κοινό τόπο για τρεις μέρες με φαγητό, μουσική, χορό, τέχνες και άλλα πολλά.

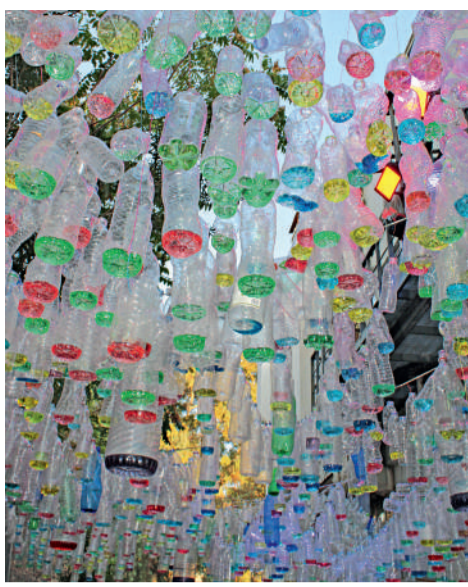
Οι άνθρωποι έρχονται σε επαφή με τον πολιτισμό με πολλούς τρόπους: μέσα από επισκέψεις σε μουσεία, βιβλιοθήκες και θεατρικές παραστάσεις, μέσα από εκπαιδευτικές ανταλλαγές, μέσα από τον κινηματογράφο, τα μέσα επικοινωνίας, το διαδίκτυο. Ανεξάρτητα από τον τρόπο, οι πολιτικές που προωθούν την πρόσβαση στον πολιτισμό είναι κρίσιμες για την ανάπτυξη της δημιουργικότητας όλων μας. Και γι' αυτό το «The Yellow Days» ήταν τόσο σημαντικό.

Το φεστιβάλ άνοιξε τις πόρτες του στις 3 μ.μ. στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών και είχε πολλά να δεις και να κάνεις. Είχε

διαδραστικά εργαστήρια, όπως ομαδικά παιχνίδια, στα οποία οι συμμετέχοντες/ουσες μπορούσαν να πάρουν μέρος χωρίς να χρειάζεται να μιλούν την ίδια γλώσσα. Υπήρχαν επίσης εργαστήρια που είχαν στόχο την περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση, καθώς παρουσίαζαν τρόπους κατασκευής μουσικών οργάνων από ανακυκλώσιμα υλικά. Επισκέφτηκα τις ομάδες των εργαστηρίων, παρακολούθησα δεξιότητες τεχνίτες κι έμαθα ακόμα και πώς μπορείς να φτιάξεις κοσμήματα από Lego. Η όλη ιδέα ήταν να εξοικειωθούμε με την ιδέα της επαναχρησιμοποίησης, μειώνοντας τα απορρίμματα που δημιουργούμε. Και, φυσικά, η ιδέα ήταν να κάνουμε όλα αυτά μαζί. Επιπλέον, ήταν μια σπουδαία ευκαιρία να δοκιμάσουμε παραδοσιακά φαγητά, όπως φαλάφελ και σαμόσα. Το κύριο γεύμα ήταν στις 8 μ.μ. και περιελάμβανε κυρίως ελληνική κουζίνα. Το καλύτερο από όλα, όμως, ήταν το τεράστιο τραπέζι όπου σχεδόν 300 άνθρωποι κάθισαν μαζί και απόλαυσαν το γεύμα τους. Ήταν πολύ ιδιαίτερο που κάθισα στο ίδιο τραπέζι με ανθρώπους από τόσες πολλές διαφορετικές χώρες.

Όταν είδα τη Nina Alonso να υποδέ-

ιβάλ

χεται την οικογένεια και τους φίλους της στο φεστιβάλ, θυμήθηκα τότε που συμμετείχα σε μια έκθεση φωτογραφίας τον περασμένο Μάρτιο. Ήμουν κατενθουσιασμένος και γεμάτος αυτοπεποίθηση όταν η οικογένεια και οι φίλοι μου έφτασαν εκεί. Στο «The Yellow Days» η Nina Alonso έδειχνε να νιώθει ακριβώς έτσι όταν έφτασαν εκεί οι δικοί της άνθρωποι.

Το αγαπημένο μου σημείο ήταν το γεύμα. Υπήρχε όμως και ένα φοβερό σημείο στον χώρο, από όπου περνούσες για να πας στον χώρο των εργαστηρίων, και ήταν ιδανικό για να βγάλεις φωτογραφίες και selfies, καθώς ήταν διακοσμημένο με κρεμασμένα πλαστικά μπουκάλια που περιείχαν χρωματισμένο νερό. Μιλώντας για χρώματα, κάτι ενδιαφέρον σχετικά με το όνομα «The Yellow Days»: το κίτρινο θεωρείται πως είναι το χρώμα της χαράς, της θετικής ενέργειας, της δημιουργικότητας, των τεχνών. Σε πολλούς πολιτισμούς θεωρείται πολύ θετικό χρώμα. Είναι το χρώμα του ήλιου, το χρώμα της ζωής. Αυτός είναι και ο λόγος που επέλεξαν αυτό το όνομα για το φεστιβάλ.

Το φεστιβάλ ήταν πολύ διασκεδαστικό και ταυτόχρονα εκπαιδευτικό και καλλιτεχνικό. Ήταν μια υπέροχη εμπειρία και ένας ενδιαφέρων τρόπος να γνωρίσεις διαφορετικές κουλτούρες και να γιορτάσεις το τέλος του καλοκαιριού. Όμως το «The Yellow Days» δεν σταματά όταν τελειώνει το τριήμερο του φεστιβάλ. Αυτές οι τρεις μέρες ήταν απλώς ένα παράδειγμα για το πώς μπορείς να έχεις θετικό αντίκτυπο με διασκεδαστικούς και δημιουργικούς τρόπους.

by **MORTAZA RAHIMI**

IN THIS AGE of modernity and social media, the loss of tradition, culture and arts is increasing. This is particularly disturbing in areas characterised by strong oral traditions and unique customs, largely shaped by cultural behaviour such as storytelling, music, arts and social integration, which risk being lost in this times of great change.

I decided to discuss this with Nina Alonso, the founder and one of the organisers of The Yellow Days. As explained on its Facebook page, “The Yellow Days is a cultural gathering where food, music and art are the tools to unite the displaced Arabic communities and the local Europeans”. In other words, The Yellow Days is a festival and it took place in Athens, at the School of Fine Arts, between September 27th and 29th.

I asked Nina Alonso what made them organise this festival. “I am really motivated by people who get together, share their skills and create things. Also, I was a volunteer in a refugee camp on Leros island three years ago. When I got there, I felt there was so much more to humanitarian aid than merely providing food and basic needs. What was missing was people coming together, sharing stories, crying, laughing, cooking together...”

She explained that when she was in the camp on Leros she decided to bring people together in order to cook, play music and spend time with each other. And that is how, in 2016, the idea for a festival was born. When she got back to London she spread the idea and anyone showing an interest was invited to join her team. They organised the first fund-raising events in London, starting with a few parties and then moving on to workshops and exhibitions.

In 2017, the first festival took place on Leros island. “The idea was to get a group of people to share their different cultures and laugh together.” Nina Alonso relates, “I

THE YELLOW DAYS

More than a festival

thought it was so powerful and positive!”. People then suggested that the festival should be taken to Athens so that it could become a platform for bringing creative people together, allowing them to push for positive change in society. So that’s how The Yellow Days ended up taking place in Athens in 2018 and 2019.

But what makes this festival special? Nina Alonso explains: “It’s more a call to action in response to the humanitarian crisis. It’s to get people to work jointly towards a goal, to create something together. People from different cultures congregate in the same, neutral space where everyone is equally important.” But The Yellow Days is also a call to action for climate change. “In our opinion, to understand and respect nature we need to understand and respect each other first. We think that the refugee crisis is just beginning, because climate change is going to force even more people to leave their homes. We need to start building bridges between cultures.”

The Yellow Days is a platform for people to share things, enjoy a free meal every day, cook, sit round a table, eat, rest together and then exchange ideas after the meal. So our team of Young Journalists decided to visit The Yellow Days festival on the 27th of September 2019. People from

all communities were welcome there. It was a way to bring different communities together in one place for three days with food, music, dance, arts and much more.

People access culture in many ways: By going to museums, libraries and performances, through educational exchange, through the media and the cinema and through the Internet. No matter the system of distribution, policies that foster access to the cultural infrastructure are critical to citizens’ creative potential. And that’s why The Yellow Days were important.

The festival’s doors opened at 3pm in the School of Fine Arts and there was plenty to see and do. Interactive workshops, like group games, were organised, where people got together and participated without necessarily speaking the same language. There were also environmental awareness workshops, presenting ways to create instruments out of recycling materials. I visited the workshop groups, watched skilled craftsmen and even learned how to make jewellery out of Legos. The whole idea was to learn to reuse, reducing the trash that people create. And of course the idea was to do things together. It was also

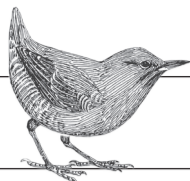
a great opportunity to taste some traditional dishes, like samosa and falafel. The main dinner was at 8pm and it was mainly Greek food. But the best part was the long table on which almost 300 people sat together and enjoyed their dinner. It was something very special sitting in the same table with people from so many different regions.

When I saw Nina Alonso hosting her family and friends at the festival, that reminded me when I was co-hosting a photo exhibition in late March. I had felt excited, more than happy and confident when my family and friends arrived there. And at The Yellow Days Nina Alonso seemed to have the same feelings when her family arrived at the festival.

My favourite part was the dinner. But there was also a great point, on the way to the workshop area, which was ideal for taking photos and selfies, as it was decorated with hanging plastic bottles filled with coloured water. Speaking of colours, a fun fact about the name of The Yellow Days: Yellow is considered to be the colour of happiness, positivity, creativity, arts. In many cultures it is a positive colour. The colour of the sun, the colour of life. That is why the organisers chose this name for the festival.

The festival was fun and entertaining and at the same time educational and artistic. It was a wonderful experience and an interesting way to learn about different cultures and celebrate the end of summer. But The Yellow Days do not finish at the end of the three-day festival. The three days were just an example of how you can have a positive impact, while having fun and being creative.

انقلاب صنعتی و تکنولوژی های جدید، آیا این ها به نفع ما هستند؟

الیاس شریفی، زهرا شیخی، حسام الدین شیخی

ابزار ها، خط های تولید، کارخانجات، فناوری ها و محصولات نوین همه و همه دستاوردهای هستند که باعث پیشرفت بدون توقف دنیای امروزه ما شده است.

اما ریشه همه این ها از کجاست؟

آغاز این همه اتفاق خارق العاده چه بوده است؟

آیا همه این دست آورد ها به نفع ماست؟

نگاهی ساده به گوشه و کنار محیط زیست و تغییر سبک زندگی بشر از گذشته تا به امروز می تواند گواهی باشد برای فهمیدن جریانات روبه رشد ضررها و سود های حاصل از پیشرفت تکنولوژی و صنعت های تکامل یافته روزه به روز در زندگی انسان ها.

برای مثال انقلاب صنعتی که یکی از بزرگترین رویدادهای تاریخی به حساب میاید باعث آغاز تمام این دستاوردها و پیشرفت ها شد.

ولی انقلاب صنعتی چیست؟

انقلاب صنعتی که به عنوان انقلاب صنعتی اول نیز شناخته می شود، عبارتست از دگرگونی های بزرگ در صنعت، کشاورزی، تولید و ترابری که در دوره زمانی از سال ۱۷۶۰ تا حدود سال های ۱۸۲۰ و ۱۸۴۰. ابتدا در انگلستان آغاز شد و سپس به اروپا و آمریکا راه یافت. استفاده از دستگاه ها به جای روش های تولید دستی، ساخت مواد شیمیایی جدید و روش های جدید تولید آهن، افزایش استفاده از نیروی بخار و آب، ساخت ماشین، ابزارها و ظهور کارخانه های تولید مکانیزه از جمله مهم ترین تحولات در این انقلاب می باشد.

که نماد انقلاب صنعتی هم ماشین بخار است. انقلاب صنعتی دوم که همچنین با نام انقلاب فناوری نیز شناخته می شود مرحله ای از انقلاب صنعتی است که تاریخ گذاری شده است از سالهای ۱۸۷۰ تا ۱۹۱۴. آغاز پیشرفت های فناوری و ظهور منابع جدید مثل برق، گاز و نفت که این انرژی ها جایگزینی بودن برای احتراق موتور ها و دستگاه ها. سومین انقلاب صنعتی موسوم به انقلاب دیجیتال که از سال ۱۹۶۹ شروع شد عصر جدیدی بود که مربوط می شد به تحول فناوری های الکتریکی و مکانیکی و تبدیل شدن فناوری ها از آنالوگ به دیجیتال. این انقلاب شاهد ظهور الکترونیک - با ترانزیستور و ریزپردازنده ها بود و ظهور ارتباط از راه دور و رایانه بود. این فناوری جدید منجر به تولید مواد مینیاتوری شد که درهایی جدیدی باز کرد برای علم و مهمترین آنها تحقیقات فضایی و بیوتکنولوژی بود. انقلاب صنعتی چهارم، در اینجا ما هستیم و چهارمین انقلاب در برابر چشمان ما آشکار می شود. پیدایش آن در شروع قرن بیست و یک با ظهور اینترنت واقع شده است. این اولین انقلاب صنعتی است که ریشه در پدیده فناوری جدید - دیجیتالی شدن - دارد نه به وجود آمدن نوع جدیدی از انرژی. این دیجیتالی شدن ما را قادر می سازد دنیای مجازی جدیدی بسازیم که از آن بتوانیم دنیای فیزیکی را هدایت کنیم. این دوره با ظهور فناوری های نوین در چند حوزه رباتیک، هوش مصنوعی، زنجیره بلوکی، نانو تکنولوژی، پردازش کوانتومی، زیست فناوری، اینترنت اشیا و خودروهای بی سرنشین همراه است. این انقلاب، کل نظام تولید، مدیریت و حکمرانی را در هر صنعت و هر کشوری متحول می کند.

بر اساس انقلاب های صنعتی پی در پی هویت زمین و نسل بشر دستخوش بعضی تغییرات شده است. از نگاه موجودیت تمام این فناوری ها همواره سود و ضررهایی را به همراه دارد، فارغ از هرگونه اجتناب انقلاب صنعتی نیز باعث تغییراتی در محیط زیست، تغییرات آب و هوایی اقلیمی و سبک زندگی انسان ها شده است. تغییراتی که زمینه پیشرفت را برای جامعه بشری فراهم کرده و قول های بی شماری از آینده روشن و زندگی آسان تر را برای ما برآورد کرده است.

انقلاب های صنعتی یکی از بزرگترین چشم داشت های بشر در طول دورانهای مختلف بوده است. در طول تمام دوره های انقلاب صنعتی پیشرفت های زیادی کسب شده است ولی یکی از گسترده ترین بخش ها، بخش تکنولوژی و فناوری های نوین بوده است. تکنولوژی و فناوری باعث آسان و سریع تر شدن روند زندگی انسان ها شده است. که بسته به این روند قشر جوان اولین کسانی هستند که باید این با این موج اطلاعات و دانش مواجه شوند، و چالش تمام نسل ها یادگیری این تکنولوژی ها و ساخت ابزارهای جدید برای نوادگان شان در آینده است.

اما ما به عنوان انسان باید به بعضی از سوال پاسخ دهیم که آیا همه این تلاش ها و دستاوردها برای داشتن فقط زندگی آسان تر برای خودمان است یا مهار کردن محیط زیست و نیروهای طبیعی؟

کسب قدرت بیشتر و حکمرانی بر روی انسان های دیگر توسط شرکت های تجاری یا با آرزوی ساخت سلاحی قدرتمند برای حکمرانی بر کهکشان به عنوان بهترین مخلوق؟؟؟

چه فکر میکنند؟؟؟

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

Είναι προς
όφελός μας;

Photo: Elias Sharifi

Των **ΕΛΙΑΣ ΣΑΡΙΦΙ, ΖΑΧΡΑ ΣΕΪΚΙ
ΚΑΙ ΧΕΣΑΜΟΝΤΙΝ ΣΕΪΚΙ**

Νέες τεχνολογίες, προϊόντα, εργαλεία, εργοστάσια, γραμμές παραγωγής. Είναι όλα επιτεύγματα που συμβάλλουν στη συνεχή ανάπτυξη του κόσμου μας. Όμως από πού προήλθαν όλα αυτά; Ποια ήταν η αρχή όλων αυτών των εκπληκτικών επιτευγμάτων; Και είναι όλα αυτά προς όφελός μας;

Με μια απλή ματιά στο περιβάλλον και στον διαρκώς μεταβαλλόμενο τρόπο ζωής των ανθρώπων, από το παρελθόν μέχρι σήμερα, μπορεί κανείς να παρατηρήσει ότι όσο αυξάνονται τα οφέλη τόσο αυξάνονται και τα μειονεκτήματα από την ένταξη της τεχνολογίας και της αναπτυγμένης βιομηχανίας στην καθημερινή μας ζωή. Όλα αυτά τα επιτεύγματα ξεκίνησαν από ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα στην ιστορία, τη Βιομηχανική Επανάσταση.

Τι είναι όμως η Βιομηχανική Επανάσταση; Γνωστή και ως Πρώτη Βιομηχανική Επανάσταση, είναι μια σημαντική αλλαγή στην παραγωγή, τη γεωργία και τις μεταφορές που σημειώθηκε στην περίοδο μεταξύ 1760 και 1820-1840. Ξεκίνησε αρχικά στην Αγγλία και στη συνέχεια προχώρησε στην Ευρώπη και την Αμερική. Θεωρείται επανάσταση επειδή οι χειρωνακτικές μέθοδοι παραγωγής αντικαταστάθηκαν και έδωσαν τη θέση τους στις μηχανές. Οι σημαντικότερες εξελίξεις της περιόδου αυτής είναι η ανάπτυξη νέων χημικών ουσιών και νέων μεθόδων παραγωγής σιδήρου, η αύξηση της χρήσης ατμού και νερού, η κατασκευή μηχανημάτων και νέων εργαλείων και η εμφάνιση των πρώτων μηχανοποιημένων εργοστασίων. Το σύμβολο της Πρώτης Βιομηχανικής Επανάστασης είναι η ατμομηχανή.

Η Δεύτερη Βιομηχανική Επανάσταση, γνωστή και ως Τεχνολογική Επανάσταση, είναι μια φάση της Βιομηχανικής Επανάστασης που ξεκίνησε στα τέλη του 19ου αιώνα. Η έναρξη της τεχνολογικής προόδου γίνεται με την εμφάνιση νέων πηγών ενέργειας όπως η ηλεκτρική, το φυσικό αέριο και το πετρέλαιο, οι οποίες αποτέλεσαν εναλλακτική λύση για τους κινητήρες και τις συσκευές καύσης.

Η Τρίτη Βιομηχανική Επανάσταση, γνωστή ως Ψηφιακή Επανάσταση, ξεκίνησε το 1969. Ήταν μια νέα εποχή στην εξέλιξη των ηλεκτρικών και μηχανικών τεχνολογιών, λόγω της μετατροπής τους από αναλογική σε ψηφιακή μορφή. Αυτή η επανάσταση έφερε τα ηλεκτρονικά συστήματα, με τρανζίστορ και μικροεπεξεργαστές, αλλά και το ξεκίνημα των τηλεπικοινωνιών και των ηλεκτρονι-

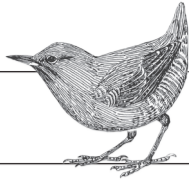
κών υπολογιστών. Αυτές οι νέες τεχνολογίες οδήγησαν στην παραγωγή «εξωτικών» υλικών που άνοιξαν νέες πόρτες στην επιστήμη, κυρίως στη διαστημική έρευνα και τη βιοτεχνολογία.

Η Τέταρτη Βιομηχανική Επανάσταση ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια μας. Ξεκίνησε στις αρχές του 21ου αιώνα με τη διάδοση της χρήσης του Διαδικτύου. Είναι η πρώτη Βιομηχανική Επανάσταση που βασίζεται στο φαινόμενο της νέας τεχνολογίας, δηλαδή την ψηφιοποίηση, και όχι στην εμφάνιση ενός νέου είδους ενέργειας. Η ψηφιοποίηση μας δίνει τη δυνατότητα να οικοδομήσουμε έναν νέο εικονικό κόσμο, μέσω του οποίου μπορούμε να πληογηθούμε στον φυσικό κόσμο. Σε αυτή την περίοδο εμφανίστηκαν επίσης νέες τεχνολογίες σε διάφορους τομείς της ρομποτικής, της τεχνητής νοημοσύνης, των Blockchain, της νανοτεχνολογίας, της κβαντικής επεξεργασίας, της βιοτεχνολογίας, του IoT και των μη επανδρωμένων οχημάτων. Είναι μια πραγματική επανάσταση στο σύνολο του συστήματος παραγωγής, διαχείρισης και διακυβέρνησης σε κάθε βιομηχανία και σε κάθε χώρα.

Λόγω των αλλαγών που προκάλεσαν οι διαδοχικές βιομηχανικές επαναστάσεις, η Γη και η ανθρωπότητα έχουν αλλάξει πάρα πολύ. Μαζί με την ύπαρξη όλων αυτών των τεχνολογιών, υπάρχουν πάντα συμφέροντα και επιρροές. Υπάρχουν συνέπειες στο περιβάλλον, όπως η κλιματική αλλαγή, αλλά και στον τρόπο ζωής των ανθρώπων. Οι αλλαγές που έχουν φέρει πρόοδο στην ανθρωπότητα αλλά και αμέτρητες υποσχέσεις για ένα καλύτερο μέλλον και ευκολότερη ζωή.

Οι Βιομηχανικές Επαναστάσεις ήταν από τα μεγαλύτερα γεγονότα της ανθρωπότητας σε διάφορες εποχές. Σημαντική πρόοδος έχει σημειωθεί σε όλες τις φάσεις της Βιομηχανικής Επανάστασης, αλλά μία από τις πιο σημαντικές υπήρξε αυτή στον τομέα της σύγχρονης τεχνολογίας. Η τεχνολογία έχει κάνει τις διαδικασίες της ανθρωπίνης ζωής ευκολότερες και ταχύτερες. Οι νέοι άνθρωποι είναι οι πρώτοι που πρέπει να αντιμετωπίσουν αυτόν τον όγκο πληροφορίας και γνώσης. Η πρόκληση για κάθε γενιά είναι να γνωρίσουν την τεχνολογία ώστε να δημιουργήσουν νέα εργαλεία για τις επόμενες γενιές.

Όμως, ως άνθρωποι, οφείλουμε να απαντήσουμε σε μερικά από τα ερωτήματα: Όλες αυτές οι προσπάθειες και τα επιτεύγματα έχουν πραγματοποιηθεί για να κάνουμε τη ζωή μας ευκολότερη ή για να επιβληθούμε στο περιβάλλον και στις φυσικές δυνάμεις; Αποσκοπούν στο να κερδίσουμε περισσότερη δύναμη και εξουσία πάνω σε άλλους ανθρώπους ή στο να οικοδομήσουμε ένα ισχυρό όπλο, ώστε να κυριαρχήσει ο άνθρωπος στο Σύμπαν; Τι λέτε;

العلم هو المفتاح للتعرف على الكون

بقلم: محمد حسين

بعض الأشخاص لا يحبون العلم والعلماء لمجرد انه صعب عليهم فهمه .
في هذا المقال سوف نقرأ بعض المعلومات عن العلماء وعن نشأة الكون .

عندما كنت في مدرستي بالعراق كنت اكره دروس ومدرس الفيزياء لأنني لم اكن افهم اي شيء منه. لكن عندما اتيت الى اليونان تغير تفكيري وبدأت أسأل نفسي كيف نشأ هذا الكون الكبير العظيم . سألت أخي فعرض علي ان أقرأ وأن أشاهد

بعض الأفلام عن العلماء . شاهدت فيلم «Hawking» (انتاج 2013) عن حياة ستيفن هوكينغ وهو احد أشهر علماء الفيزياء اللذين قاموا بعمل أبحاث عن نشأة الكون. ولد 8 يناير عام 1942 وتوفي 14 مارس عام 2018 . عندما شاهدت الفيلم احببت العلم أكثر لأنه من خلال العلم والفيزياء نستطيع أن نفهم اشياء كثيرة عن نشأة الكون . لكن لم يتوقف حبي للعلم والعلماء عند هذا الحد بل استمررت في القراءة وشاهدت فيلم (Einstein's Big Idea) فكرة أينشتاين الكبرى، كان أينشتاين عالم فيزيائي الماني المولد . ولد 18 مارس عام 1879 وتوفي 18 أبريل عام 1955 وهو أذكى إنسان في التاريخ حسب اعتقاد بعض الأشخاص على الأقل وهو الذي قام بكتابة كتب الفيزياء الحديثة التي نقرأها إلى يومنا هذا .

وشاهدت أيضا بعض حلقات من برنامج مصطفى محمود وهو فيلسوف وكاتب ودكتور مصري في علم الفيزياء . ولد ديسمبر عام 1921 وتوفي أكتوبر 2009 ، تكلم فيها عن نشأة الكون وعن نهاية العالم . بعد مشاهدتي للحلقات عرفت وفهمت الكثير من الأشياء عن العلم على سبيل المثال مسألة نشأة الكون . الكون عتيق جداً يقدر عمره حوالي 14 مليار سنة تقريبا . كان العلماء يعتقدون ان الكرة الأرضية هي كل شيء وأنها موجودة في مركز الكون ، لكن عندما نظروا من خلال التليسكوب عرفوا ان الكرة الارضية هي جزء من المجموعة الشمسية وهي تحتوي على 9 كواكب تدور حول الشمس بعدها عرفوا ان هناك مجموعات شمسية أخرى كما توجد ملايين من الكواكب والمجموعات الشمسية في هذا الكون . كم هو كبير وعظيم هذا العالم وكم هي صغيره هذه الكرة الأرضية داخل هذا الكون العظيم الذي ليس له نهاية . قبل نشأة الكون كان هناك شيء صغير جدا وهو الذرة ، في داخل هذه الذرة حدث انفجار وسمي هذا الانفجار "بالانفجار العظيم" نتيجته تكونت ذرات كثيرة وبعد مرور ملايين السنين اتحدت هذه الذرات وكونت الكواكب والشموس . بعدها نشأة اول خلية حية . وبعدها تكونت الاشجار ، والحيوانات ، والإنسان . وهكذا بدأت الحياة ، ولكن السؤال هو هل هناك حياة وكائنات حية أخرى في هذا الكون الكبير؟ هل من المعقول أن في هذا الكون العظيم لا توجد حياة إلا فقط على الارض؟ أرسلوا العلماء قمر صناعي الى الفضاء عليه كاميرات ويحمل رسائل صوتية باللغات مختلفة ولكنهم الى يومنا هذا لم يتوصلوا لشيء . بعد مشاهدة وقرأة كل هذه المعلومات عن الفيزياء والكون تغيرت نظرتي تماماً عن هذا العالم واصبح حلم حياتي ان اكون عالم وأقوم بأبحاث في الفيزياء والكون .

Science is the key to understanding the universe

By MOHAMMED HUSSEIN

Some people don't like science or scientists because they don't really understand either. This article will give you some information about scientists and the creation of the universe.

When I went to school in Iraq I hated both the physics lesson and the physics teacher, because I understood nothing. After coming to Greece I started to think differently and began wondering how this enormous universe was created. So I asked my brother and he suggested I read and watch some films about scientists.

I watched the 2013 film "Hawking" about the life of Stephen Hawking, who was one of the best-known physicists to have studied the universe. He was born on January 8th 1942 and died on March 14th 2018. After seeing the film, I started to like science because I realised that through the science of physics we can understand a lot about the universe and how it was created.

My love for scientists and science did not stop there. I continued to read and watched a film called "Einstein's Big Idea". Einstein, a German physicist, was born on March 18th 1879 and died on April 18th 1955. He is considered by

some to be the cleverest man who ever lived, and the books he wrote about modern physics are still valid today.

I also watched some episodes of Moustafa Mahmoud's series. He was an Egyptian philosopher, doctor and writer who was born in December 1921 and died in October 2009. He spoke about the creation of the universe and the end of the world. When I saw the programmes, I learnt and began to understand a lot of scientific facts, such as how the universe was created.

The universe is very old. It is estimated to have been created around 14 billion years ago. Scientists used to believe that only the earth was significant and that it was at the

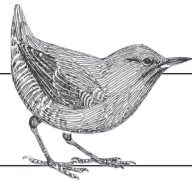
centre of the universe. Later, having looked through a telescope, scientists realised that the earth belongs to the solar system, made up of nine planets that orbit the sun. They then found out that there are other solar systems and millions of planets, and that all these solar systems are to be found in the galaxy.

This world is so vast, and the earth in this enormous, endless universe, is so tiny. Before the universe was created, there was one dense speck of matter, which then exploded. This explosion has come to be known as "The Big Bang" and it created many separate masses. It took millions of years for these masses to join together to create planets and suns. Then the first cell appeared and later, trees, animals and people, and so life began. The question is: Is there life and are there other beings elsewhere? Is it reasonable to assume that in this enormous universe there is life only on earth? Scientists have sent a satellite with a camera and a message in various languages into space, but have found nothing.

After having seen and read all this information about physics and the universe, my view of the world has changed drastically and my life's dream is now to become a scientist and study physics and the universe.

After having seen and read all this information about physics and the universe, my view of the world has changed drastically and my life's dream is now to become a scientist

Η επίδραση του αφρικανικού χορού

Της **KIM**

Ο χορός είναι τέχνη. Είναι ένας δημιουργικός τρόπος να εκφράσεις τα συναισθήματά σου μέσω της κίνησης και του ρυθμού. Οι νέοι ήταν πάντα εκείνοι που ανέπτυσαν νέα είδη χορού.

Στη Δύση, παράλληλα με την τεχνολογία, εξελισσόταν και ο χορός. Πολλά είδη χορού, όπως οι «κοινωνικοί χοροί», άλλαξαν κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα, ενώ πολλά νέα είδη δημιουργήθηκαν από λευκούς/ές χορευτές/τριες που συμμετείχαν επίσης στον κινηματογράφο.

Στην Αφρική ο χορός είναι πολύ δημιουργικός και διασκεδαστικός. Εμείς, οι άνθρωποι από τη Νιγηρία, εκφράζουμε τα συναισθήματά μας μέσα από πολλά διαφορετικά είδη χορού. Ένα παράδειγμα είναι το χοροθέατρο, που περιλαμβάνει χορό και θέατρο. Επίσης, έχουμε πολλούς street dancers που χορεύουν πολλά διαφορετικά είδη με χορογραφίες που συνδυάζονται με ωραία μουσική. Για παράδειγμα, υπάρχουν χοροί που δεν είναι τόσο διαδεδομένοι, δημιουργικοί συνδυασμοί βημάτων, είδη και μόνες, που

είναι γνωστοί ως «freestyle» και που πολλοί άνθρωποι θα ήθελαν να τους μάθουν. Κατά τη γνώμη μου, οι χοροί των street dancers θα έπρεπε να διαδοθούν σε όλο το κόσμο!

Σε κάποιες περιοχές της Αφρικής, που υποφέρουν από κρίσεις, κακή διακυβέρνηση ή πολέμους, οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τον χορό και το χοροθέατρο για να εκφράσουν τα συναισθήματά τους. Στην αφρικανική κοινωνία ο χορός παίζει σημαντικό ρόλο και ποικίλλει ανάλογα με τις διαφορετικές κουλτούρες που υπάρχουν στην αφρικανική ήπειρο, ως προς τη γλώσσα, τα ρούχα, τη μουσική αλλά και το στιλ της κίνησης.

Οι περισσότεροι νέοι και οι μαθητές και οι μαθήτριες αγαπούν τη μουσική και την τέχνη. Θα ήθελα να διοργανώνονταν εκδηλώσεις και παραστάσεις ώστε να ενθαρρύνονται οι νέοι και οι νέες σε όλο τον κόσμο να εκφράζονται και να αγωνίζονται για τους στόχους τους. Επίσης, να ενθαρρυνθούμε να δείξουμε το ταλέντο μας στα σχολεία, τόσο στην Ευρώπη όσο και σε άλλα μέρη. Συνοψίζοντας, θέλω να πω ότι άμα δεν έχεις πάθος με τους στόχους που βάζεις, δεν θα καταφέρεις ποτέ να τους πετύχεις.

Τάثير الرقص الإفريقي

بقلم: **ΚΙΜ**

«freestyle» توجد أنواع وأشكال معروفة مثل التي يريد الكثير من الأشخاص أن يتعلموها. من رائي أن هذه الرقصات يجب ان تنتشر في كل العالم في بعض المناطق الإفريقية التي تمر بازمانات (حكومات سيئة أو حروب) الأشخاص يستخدمون الرقص والرقص المسرحي للتعبير عن مشاعرهم. في المجتمع الإفريقي الرقص يلعب دور هام للغاية وهو يختلف على حسب الثقافات المختلفة الموجودة في القارة الإفريقية من حيث اللغة والازياء والموسيقى ولكن أيضا من حيث أسلوبهم في الحركة. معظم الشباب والطلاب والطالبات يعشقون الموسيقى والفن. كنت أود أن يكون هناك تنظيم لحفلات وعروض حتى يتشجع الشباب والشابات في كل العالم على التعبير عن أنفسهم وعن أهدافهم وكذلك تشجيعهم على إظهار مهاراتهم في الدراسة، ليس فقط في أوروبا ولكن في كل مكان في العالم. ملخص كلامي هذا هو أنني أريد ان أقول إن لم يكن لديك شغف ولهفه لتحقيق هدفك لن تستطيع ابدأ النجاح في تحقيقه.

الرقص فن. وهو طريقة مبتكرة للتعبير عن مشاعرنا من خلال الحركة والإيقاع. الشباب دائما هم الأشخاص الذين قاموا بتطوير واكتشاف أنواع جديدة من الرقص في الغرب جانبا إلى جنب مع التكنولوجيا تطور الرقص. العديد من أنواع الرقص مثل "الرقصات الاجتماعية" تغيرت خلال القرن العشرين، بينما ظهرت العديد من أنواع الرقص الجديدة عن طريق الرقصات والراقصين البيض الذين شاركوا أيضا في السينما الرقص في أفريقيا مبدع وممتع للغاية. بالنسبة لنا في نيجيريا نعبر عن مشاعرنا خلال أنواع الرقص المختلفة، على سبيل المثال يوجد الرقص المسرحي وهو عبارة عن المشاركة بين الرقص والمسرح، أيضا لدينا العديد من (Street dance)

راقصي الطرق وهم يقومون برقص العديد من أنواع الرقص المختلفة بتشكيلات رائعة على إيقاع موسيقى جميل. على سبيل المثال توجد أنواع من الرقص الغير مشهورة وهي مزيج ابداعي لمجموعة من الخطوات،

Impact of African Dance

By **KIM**

Dancing is an art. It is a way of expressing feelings creatively through movement and rhythm. Young people have always been the leaders in developing new forms of dance. In the West, dance evolved alongside technology. Many dances, such as "social dances" changed during the 20th century, while many new dance styles

were created by white dancers, who also appeared in films.

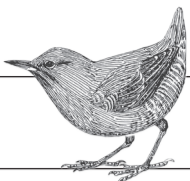
In Africa, dance is very creative and a lot of fun. We Nigerians use different types of dance to express our emotions and feelings. One example is dance theatre, which is made up of theatre and dance together. We also have a lot of street dancers with many different dance styles, who use great music for their choreography. For example, there are unknown dances, creative steps,

styles and fashion, known as "freestyle", which many people would like to learn. I think that the whole world should know about street dancing!

In parts of Africa hit by crisis, war or bad government, people use dance and dance theatre to express their feelings. Dance has an important part to play in African society. African dance has many variations, because of all the diverse cultures on the continent, not only in terms of language and dress,

but also because of the different music and movement styles.

Most students and young people love music and art. I would like events and shows to be organised in order to empower youths everywhere to express themselves and embrace their goals. Also, to demonstrate our talent in schools here in Europe, and in other places. Because if you are not passionate about the goals you are setting yourself, you will never achieve them.

Αποτυχία και ελπίδα

Του **MOXAMANT ΣΑΡΙΦ ΡΑΧΜΑΝΙ**

Η λέξη «αποτυχία» συχνά είναι μια ανεπιθύμητη επισκέπτρια στις ιστορίες μας και μερικές φορές η παρουσία της μάς βαραίνει τόσο πολύ που το φως της ελπίδας στην καρδιά μας σβήνει. Είναι όμως στο χέρι μας να την καταπολεμήσουμε.

Κάθε αποτυχία ξεκινά με τα καθημερινά μας προβλήματα. Αν δεν τα αντιμετωπίσουμε, θα οδηγηθούμε σ' αυτήν. Ωστόσο, αυτό δεν είναι αρκετό! Πρέπει πρώτα απ' όλα να έχουμε ελπίδα, γιατί η ελπίδα λειτουργεί σαν ασπίδα απέναντι στα προβλήματα και οδηγεί στη νίκη και την επιτυχία.

Από την παιδική μας ηλικία, οι επιτυχίες και οι νίκες μας πάντα εξυμνούνταν και θεωρούνταν σημαντικές. Παρ' όλα αυτά, η αποτυχία δεν χρειάζεται πάντα να θεωρείται ήττα! Υπάρχουν στη ζωή αποτυχίες που μπορούν να θεωρηθούν νίκες. Αποτυχίες που μας οδηγούν σε νέες εμπειρίες και μας κάνουν δυνατότερους.

Αυτό είναι εμφανές σε ιστορίες ανθρώπων που κατάφεραν να πραγματοποιήσουν τους στόχους και τα όνειρά τους ξεπερνώντας όλα τα εμπόδια. Πρόκειται για ανθρώπους που επιδοκίμαζονται από όλους, που τα ονόματά τους μάς προκαλούν ρίγος. Είναι άνθρωποι που, όπως ο καθένας, θα μπορούσαν να έχουν κουραστεί, να έχουν κλάψει, να τα έχουν παρατήσει. Ομως εκείνοι εφτά φορές έπεσαν, οκτώ σηκώθηκαν. Σε κάθε τους πτώση, έβαζαν στην άκρη την κούραση και την απελπισία, φύτευαν τον σπόρο της ελπίδας στην καρδιά τους, κοιτούσαν μπροστά και σηκώνονταν ξανά, αποδεικνύοντας ότι η αποτυχία είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της επιτυχίας. Αυτοί οι άνθρωποι διέσχισαν το σκοτάδι της νύχτας για να φτάσουν στο φως της μέρας. Χωρίς την ελπίδα θα είχαν χάσει τον δρόμο τους. Δεν θα κατάφεραν να συνεχίσουν και να πετύχουν τους στόχους τους. Στην πραγματικότητα, συγκερατώντας την ελπίδα καταπολέμησαν την αποτυχία. Αν μελετήσεις τις ζωές

τους και συζητήσεις μαζί τους, θα συνειδητοποιήσεις ότι το πιο σημαντικό μάθημα που καλείσαι να πάρεις απ' αυτούς είναι να μην απελπίζεσαι.

Χωρίς ελπίδα η ζωή θα ήταν απλώς μια επανάληψη γεγονότων. Το να έχεις ελπίδα είναι η καλύτερη αίσθηση. Μπορεί να σου ξαναδώσει ζωντάνια, να σε κρατά δυνατό, να ενισχύσει τα θεμέλια της ζωής σου. Γι' αυτό, πρέπει πάντα να ελπίζεις. Αν νιώθεις ότι χάνεις την ελπίδα, προσέγγισε θετικούς ανθρώπους και μίλησε μαζί τους. Η ελπίδα μεταδίδεται από τον έναν στον άλλο. Μπορείς να την αντλήσεις από τους άλλους και να τη φέρεις στη ζωή σου. Είναι το καταλληλότερο συναίσθημα για να δώσεις χαρά στη ζωή σου.

Ο κόσμος θα ήταν άδειος χωρίς ελπίδα. Σκεφτείτε εκείνους που είναι ασθενείς σε τελικό στάδιο, εκείνους που παλεύουν με εθισμού ή εκείνους που έχουν σωματικές αναπηρίες. Τι θα συνέβαινε αν έχαναν την ελπίδα τους; Κανένας γιατρός και κανένα φάρμακο δεν θα μπορούσε να τους σώσει. Η απελπισία και η απόγνωση θα εξαπλώνονταν στην κοινωνία. Γι' αυτό είναι καλύτερα να βλέπουμε τη ζωή από άλλες προοπτικές. Δεν πρέπει να επικεντρωνόμαστε τόσο στα προβλήματά μας και, τελικά, να τα μεγαλοποιούμε, γιατί έτσι θα χάσουμε τον εαυτό μας.

Είναι σωστό να λέμε ότι χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματά μας προκειμένου να μην αποτύχουμε. Ομως, η προσπάθεια αυτή είναι διαρκής και κάποιες φορές περιλαμβάνει αποτυχίες και ήττες. Η ζωή θα ήταν πολύ πιο ευχάριστη αν ο κάθε ένας από εμάς ένιωθε υπεύθυνος για τον διπλανό του και του έδινε ελπίδα όταν υπήρχε ανάγκη, ακόμα κι αν αυτό είναι το μόνο που μπορεί να του προσφέρει. Μερικές φορές αρκεί ένα απλό χαμόγελο. Μακάρι να μπορούσαμε έτσι απλά να πίνουμε μια κούπα αγάπης και ελπίδας κάθε πρωί αφήνοντας τον εαυτό μας να βυθιστεί στον ωκεανό της ελπίδας! Να έχετε ελπίδα και να είστε σίγουροι πως θα σας οδηγήσει στις όχθες της γαλήνης και της ευημερίας.

Σκιστ και امید

محمد شريف رحمانی

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

Σκιστ: κληρονομική ασθένεια που μεταδίδεται από τον πατέρα στον υγιή μητέρα. Η ασθένεια προκαλείται από μια μεταλλάξη στο γονίδιο που κωδικοποιεί το ένζυμο αλφά-γλυκοσινάση. Η ασθένεια είναι πιο συχνή σε άτομα που ανήκουν σε ορισμένες φυλές, όπως οι Ινδοί, οι Πακιστανοί και οι Μογγόλοι.

A maid for each

Cedar Wolf

A close-up of the migrant and refugee crisis

By **OMAR A.**

For as long as we continue to hear about new waves of refugees, and for as long as migrants still make the news, migration remains a huge topic. There are many aspects that have yet to be investigated or that can't be covered by the news. Some aspects and stories can only be covered by documentaries and films. Both these are very powerful means of learning new things, because they can teach us so much in so little time. That is why when I heard about the Moviement Film Festival, I was immediately interested in writing about it.

Moviement is a film festival organised by the Rosa Luxemburg Foundation – Office in Greece. It will take place between October 30th and November 3rd in the Greek Film Archive (48, Iera Odos, Athens). The main focus of the festival will be migration and its different aspects, from domestic labour and structural violence, to solidarity, inclusion and struggle. As Phoebe Daliani from the organisers' team explained: "Migration is a diverse and complex experience and the aim of the festival is to bring attention to its different aspects, to highlight the variety and subjective experiences, and to create a forum for discussion, collaboration and action."

What is interesting is that, apart from the screenings, there will be talks and Q&A sessions, where the audience will have the opportunity to sit with the production teams at the end of the film, ask questions and get answers.

The full festival schedule will be avail-

able at rosalux.gr There are a couple of films that we found particularly interesting and which we recommend:

A maid for each

Director: Maher Abi Samra | 2016 | Lebanon | 67' | Documentary

This is the opening film of the festival. It is a documentary about domestic workers in Lebanon. It made me aware of a lot of things I didn't know were happening there.

As we go through the documentary, we see a man who is in charge of an office that provides maids. He explains a lot of things, such as which countries the maids come from, and even explains how they are brought illegally into Lebanon. The documentary shows us the floor plans of the houses or apartments of the people employing the maids and we see how much smaller their rooms are compared to the rest.

As a viewer, I saw another side of human behaviour. When they do something that they should be ashamed of, the employers justify it with any excuse they can find. For example, "They have a maid, so why shouldn't we?" or "I'm too busy to take care of my old mother", as if these explanations can excuse the bad conditions that the maids live under. Some of the families get round the issue by ignoring the existence of their maid, pretending she isn't there. They think that providing food and shelter is enough to make a maid's life comfortable.

And in case you start thinking that maybe the life of a maid isn't that bad,

you should know that they are not really free to find work elsewhere.

Cedar Wolf

Director: Sofia Georgovassili | 2019 | Greece, Germany | 12' | Fiction

"Cedar Wolf" is the sweetest movie about a young teenage refugee who lives in Athens. A local carpenter helps him settle by giving him a little help.

The short film shows that we can understand each other even if we don't speak the same language, and also that even the smallest amount of assistance, whether financial support or just a kind word, that locals can give to refugees helps and means a lot to them.

I liked this film because it has a positive message and proves that a local can make the life of a refugee much better, simply by acknowledging his existence.

Easy lessons

Director: Dorottya Zurbó | 2018 | Hungary | 78' | Documentary

In this documentary we follow a 17-year-old girl, Kafia, after her escape from a forced marriage in Somalia. Her mother helped her flee the country, after which she reached Hungary on her own.

We see her sitting her final exams in school in an unfamiliar language, then we see her turning 18 and having to move out of the shelter to live by herself, while trying to fulfil her dreams of becoming a model.

It is very interesting to see her going through all those dramatic changes, obviously unsure as to whether they were the correct thing to do, because she keeps

talking about them. Is she making the right choices, or is she changing simply to blend in with society around her?

I think this is a very important movie because it shows that anything done by force can never be the right thing to do – especially when it comes to marriage. I think you should definitely make time to watch this amazing documentary.

The boy and the sea

Director: Samer Ajouri | 2016 | Syria, Lebanon | 5' | Animation

A heart touching animated short film that takes us to a whole new world and tells us about the painful story of a young boy, Alan Kurdi, whose picture dominated the news and filled our hearts and minds with deep sorrow. This animation tells his story in a new way, while the music conjures up incredible emotions and keeps the audience riveted. It's definitely worth watching.

*The majority of films in the festival are suitable for over-18s.

Easy lessons

The boy and the sea

Του **ΟΜΑΡ Α.**

Οσο περισσότερο ακούμε για τα νέα κύματα προσφύγων, όσο πιο πολύ ακούμε στις ειδήσεις για τη μετανάστευση, η μετανάστευση εξακολουθεί να είναι σημαντικό ζήτημα. Υπάρχουν ακόμη πολλές πτυχές της μετανάστευσης που δεν έχουν διερευνηθεί ή είναι αδύνατο να καλυφθούν από τις ειδήσεις. Κάποιες πτυχές και ιστορίες μπορούν να παρουσιαστούν μόνο μέσα από ντοκιμαντέρ και ταινίες. Τα ντοκιμαντέρ και οι ταινίες είναι πολύ ισχυρός τρόπος να μαθαίνεις νέα πράγματα, γιατί μπορούν να διδάξουν πολλά σε πολύ λίγο χρόνο. Γι' αυτό και όταν άκουσα για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου *Moviement* θέλησα αμέσως να γράψω γι' αυτό.

Το *Moviement* είναι ένα φεστιβάλ κινηματογράφου που διοργανώνει το Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ - Παράρτημα Ελλάδας. Θα γίνει από τις 30 Οκτωβρίου έως τις 3 Νοεμβρίου στην Ταινιοθήκη της Ελλάδας (Ιερά Οδός 48, Αθήνα). Το φεστιβάλ εστιάζει στη μετανάστευση και στις διαφορετικές πτυχές της: από την οικιακή εργασία και τη δομική βία, μέχρι την αλληλεγγύη, την ενσωμάτωση και τους αγώνες. Όπως εξηγεί η Φοίβη Δαλιάνη εκ μέρους της διοργάνωσης, «η μετανάστευση είναι μια ποικιλόμορφη και πολύπλοκη εμπειρία και στόχος του φεστιβάλ είναι να επιστήσει την προσοχή στις διαφορετικές πτυχές της, να αναδείξει την ποικιλομορφία της και τις υποκειμενικές εμπειρίες και να δημιουργήσει χώρο για συζητήσεις, αλληλεπίδραση και δράση».

Το ενδιαφέρον είναι ότι εκτός από τις προβολές θα υπάρχουν συζητήσεις και Q&A, όπου οι θεατές θα έχουν την ευκαιρία να καθίσουν με τους δημιουργούς των ταινιών μετά την προβολή, να τους θέσουν ερωτήσεις και να λάβουν απαντήσεις.

Το πλήρες πρόγραμμα του φεστιβάλ θα είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα rosalux.gr. Βρήκαμε κάποιες από τις ταινίες του φεστιβάλ πολύ ενδιαφέρουσες και τις προτείνουμε:

Το μεταναστευτικό και το προσφυγικό σε πρώτο πλάνο

A maid for each

Σκηνοθέτης: **Maher Abi Samra** | 2016 | **Λίβανος** | 67' | **Ντοκιμαντέρ**

Η ταινία έναρξης του φεστιβάλ. Είναι ένα ντοκιμαντέρ για τις οικιακές βοηθούς στον Λίβανο, που με πληροφόρησε για πολλά πράγματα που δεν ήξερα ότι συμβαίνουν εκεί.

Καθώς προχωρά η ταινία, βλέπουμε έναν άντρα που είναι ο υπεύθυνος γραφείου που παρέχει οικιακές βοηθούς. Εξηγεί πολλά, όπως από ποιες χώρες κατάγονται, και εξηγεί ακόμα και το πώς έρχονται παράνομα στον Λίβανο. Το ντοκιμαντέρ παρουσιάζει τις κατόψεις των σπιτιών ή των διαμερισμάτων των ανθρώπων που προσλαμβάνουν τις οικιακές βοηθούς και βλέπουμε πόσο μικρότερα είναι τα δωμάτια γι' αυτές σε σχέση με όλα τα υπόλοιπα.

Ως θεατής, είδα μια άλλη πλευρά της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Όταν κάνουν κάτι για το οποίο θα έπρεπε να ντρέπονται, οι άνθρωποι που προσλαμβάνουν οικιακές βοηθούς το δικαιολογούν με όποιον τρόπο μπορούν. Για παράδειγμα: «Εκείνοι έχουν οικιακή βοηθό, εμείς γιατί δεν θα έπρεπε να έχουμε;» ή «Είμαι πολύ απασχολημένος για να φροντίζω την ηλικιωμένη μητέρα μου», λέει και με αυτά μπορούν να δικαιολογήσουν τις κακές συνθήκες στις οποίες ζουν οι οικιακές βοηθό στα σπίτια τους. Κάποιες οικογένειες προσπαθούν να κρύψουν το ζήτημα αυτό, αγνοώντας την ύπαρξη της οικιακής βοηθού τους, προσποιούμενες ότι δεν είναι καν εκεί. Νομίζουν ότι το να της παρέχουν απλώς φαγητό και στέγη είναι αρκετό για να κάνει τη ζωή της οικιακής βοηθού άνετη.

Η μετανάστευση είναι μια ποικιλόμορφη και πολύπλοκη εμπειρία και στόχος του φεστιβάλ είναι να επιστήσει την προσοχή στις διαφορετικές πτυχές της

Κι αν σκέφτεστε ότι ίσως η ζωή μιας οικιακής βοηθού δεν είναι και τόσο κακή, να σας πούμε ότι δεν είναι πραγματικά ελεύθερες να βρουν εργασία κάπου αλλού.

Cedar Wolf

Σκηνοθέτης: **Σοφία Γεωργοβασίλη** | 2019 | **Ελλάδα, Γερμανία** | 12' | **Μυθοπλασία**

Το «Cedar Wolf» είναι η πιο γλυκιά ταινία για έναν έφηβο πρόσφυγα που ζει στην Αθήνα και ένας ξυλουργός τον βοηθά να βρει σταθερότητα. Αυτή η μικρού μήκους ταινία δείχνει ότι μπορούμε να καταλάβουμε ο ένας τον άλλον, ακόμα κι αν δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα και ότι ακόμα και η πιο μικρή βοήθεια, είτε οικονομική υποστήριξη είτε απλώς ένας καλός λόγος προς τους πρόσφυγες, είναι σημαντική και σημαίνει πολλά για αυτούς.

Η ταινία αυτή μου άρεσε γιατί στέλνει ένα θετικό μήνυμα και αποδεικνύει ότι η τοπική κοινωνία μπορεί να κάνει τη ζωή ενός πρόσφυγα πολύ καλύτερη, απλώς και μόνο αναγνωρίζοντας την παρουσία του.

Easy lessons

Σκηνοθέτης: **Dorottya Zurbó** | 2018 | **Ουγγαρία** | 78' | **Ντοκιμαντέρ**

Στο ντοκιμαντέρ αυτό παρακολουθούμε τη 17χρονη Kafia, που έχει δραπετεύσει από έναν καταναγκαστικό γάμο στη Σομαλία. Η μητέρα της τη βοήθησε να το σκάσει από τη χώρα και στη συνέχεια έφτασε μόνη της στην Ουγγαρία.

Τη βλέπουμε να συμμετέχει στις τελικές σχολικές εξετάσεις σε μια ξένη γι' αυτήν γλώσσα, έπειτα τη βλέπουμε να κλείνει τα 18 και να πρέπει να φύγει από τον ξενώνα ασυνόδευτων ανηλίκων για να ζήσει μόνη της, ενώ ταυτόχρονα κυνηγά το όνειρό της να γίνει μοντέλο.

Είναι πολύ ενδιαφέρον που τη βλέπουμε να περνά όλες αυτές τις αλλαγές, εμφανώς αβέβαιη για το αν αυτές είναι σωστές, καθώς μιλά συνεχώς για αυτές. Εκεί κάνει τις σωστές επιλογές ή αλλάζει μόνο και μόνο για να ενσωματωθεί στη νέα κοινωνία όπου ζει;

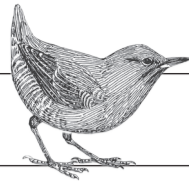
Πιστεύω ότι είναι μια πολύ σημαντική ταινία γιατί δείχνει πως ό,τι συμβαίνει με το ζόρι δεν μπορεί ποτέ να είναι το σωστό - ειδικά όταν αυτό έχει να κάνει με τον γάμο. Νομίζω πρέπει οπωσδήποτε να βρείτε τον χρόνο να δείτε αυτό το καταπληκτικό ντοκιμαντέρ.

The boy and the sea

Σκηνοθέτης: **Samer Ajour** | 2016 | **Συρία, Λίβανος** | 5' | **Animation**

Ένα συγκινητικό animation μικρού μήκους που μας μεταφέρει σε έναν εντελώς καινούργιο κόσμο και μιλά για την επώδυνη ιστορία ενός μικρού αγοριού, του Αϊλάν Κουρντί, του οποίου η εικόνα κυριάρχησε στις ειδήσεις και γέμισε τις καρδιές και τη σκέψη μας με βαθιά θλίψη. Αυτό το animation λέει την ιστορία του με έναν διαφορετικό τρόπο, ενώ η μουσική εγείρει απίστευτα συναισθήματα και κρατά το κοινό καθηλωμένο. Αξίζει σίγουρα να το δείτε.

*Οι ταινίες του φεστιβάλ απευθύνονται κυρίως σε άτομα άνω των 18.

به سراخ من السرحى ابيد
نوموا كحسب بيابو
نامبادا كه ترك به دارد
چيني نازك سقاني من
سهراب سهرى

What is your favorite music?!!

#style

Bring Peace To our Planet

(Mother earth)

Hey babe!
Don't look at me like this
I'm Mr. migrant bird

KEEP Smiling

